

Руслан Морозовський

СУПЕРКНИГА

Сценарій катастроф

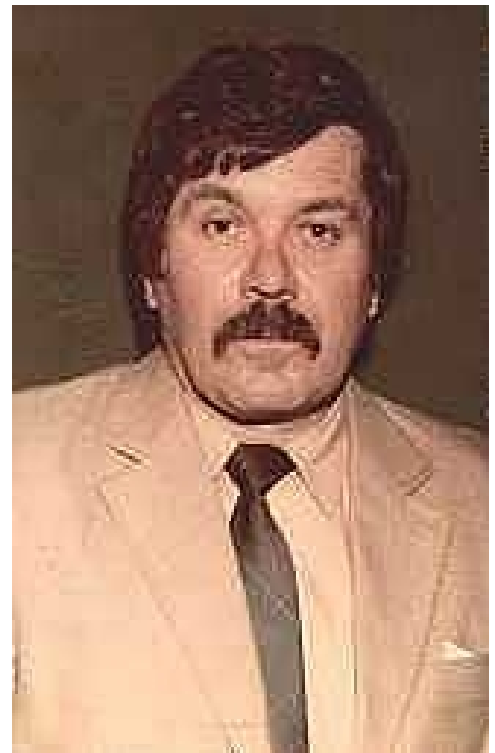
КИЇВ - 2004

Історія виникнення цієї збірки досить показова. Автора з ранньої юності мучила проблема голодоморів, організованих керівниками більшовиків, серед яких, виявляється, 80%, якщо не більше, були неукраїнцями, а сповідниками окаянної догми про якусь особливу еговообраність юдеїв.

І коли автор вчитав у біблії сценарій українсько-египетського голодомору, була написана на цю тему стаття "Біблійні засади великої хімії", якою автор і мав намір обмежитися в своїй літературній діяльності. Це сталося 1992 року напередодні 60-ти річних роковин голодомору 33-го року, отже до розгулу діяльності аферистів з "довірчих" товариств та трастів.

Але куди там. Намагання опублікувати статтю наштовхнулися на глуху стіну. Найдружніший колега, редактор широко відомого часопису, що хоробро піднімав проблеми "розбудови" держави, більш як півроку водив автора за ніс і врешті-решт відмовив. Але чесно признався: "Пробач друже, я продався". Приблизно чи точно так висловився він. Великий проміжок часу було втрачено, коли автор звернувся до редакції іншої, у свій час вельми популярної, вечірньої київської газети. Але знаменита газета теж відмовила під приводом того, що, мовляв, це скомпрометує її, і до подібного матеріалу українське суспільство ще не готове (і це після трьох голодоморів 21-23-го, 33-го та 47-го років ХХ-го сторіччя!). Головний редактор іншого знаменитого часопису, заснованого ще в добу Тараса Шевченка та недавно відновленого, теж чесно признався, що він з задоволенням опублікував би цю статтю без жодної купюри, але за це його журнал відома націоналістична партія може позбавити фінансування. Немало було і таких "провідників нації", що у розмові автора підтримували та на жаль тільки у розмові. Але українська впертість перемогла обставини. Хоч і пізнувато, бо до роковин голодомору стаття не вийшла, а вийшла вона аж у травні 1994 року в чудово оформленій газеті "Соборна Україна". Спасибі їй. А часопису "Молодь України" особлива, безмірна подяка.

Це був прорив. Але наївність деяким чином вже не вельми молодого автора породжувала надію, що читацька аудиторія зробить певні висновки з історичних аналогій. Де там! Тисячолітня звичка так званої "більшості" мислити тільки в режимі

*“так” або “ні”, інших, навіть очевидних шляхів до істини не допускає. Автор через пресу, радіо та телебачення настирливо намагався звернути увагу депутатів, керівників партій, державних функціонерів на сценарій погибелі Єгипту з тим, щоб нова Українська держава не повторила єгипетської долі. Та марно. Ні у методах приватизації, яку, на глибоке переконання автора, потрібно вести за українським-національним, а не за космополітично-громадянським принципом, ні в царині взаємин держави з абрамічними церквами та сектами, зрушень на покращення долі українців немає. Саме тому автор дійшов висновку, що в одному ряду з колишніми вимогами відокремлення чужої церкви від рідної держави і рідної школи від чужої церкви, сьогодні надзвичайну актуальність отримує питання **ВІДОКРЕМЛЕННЯ БІБЛІЇ ВІД БОГА**.*

В ході захоплюючої роботи над публікаціями автор несподівано для себе зробив відкриття, що потрапив на цілинні та перелогові поля досліджень, які починав обробляти геніальний Іван Франко і особливо плідно засіяв Великий Український Віщун ХХ-го сторіччя, професор Володимир Шаян.

ВІД АВТОРА

Історія виникнення цієї збірки досить показова. Автора з ранньої юності мучила проблема голодоморів, організованих керівниками більшовиків, серед яких, виявляється, 80%, якщо не більше, були неукраїнцями, а сповідниками окаянної догми про якусь особливу єговообраність юдеїв. І коли автор вичитав у біблій сценарій українсько-египетського голодомору, була написана на цю тему стаття “Біблійні засади великої хімії”, якою автор і мав намір обмежитися в своїй літературній діяльності. Це сталося 1992 року напередодні 60-ти річних роковин голодомору 33-го року, отже до розгулу діяльності аферистів з “довірчих” товариств та трастів.

Але куди там. Намагання опублікувати статтю наштовхнулися на глуху стіну. Найдружніший колега, редактор широко відомого часопису, що хоробро піднімав проблеми “розбудови” держави, більш як півроку водив автора за ніс і врешті-решт відмовив. Але чесно признався: “Пробач друже, я продався”. Приблизно чи точно так висловився він. Великий проміжок часу було втрачено, коли автор звернувся до редакції іншої, у свій час вельми популярної, вечірньої київської газети. Але знаменита газета теж відмовила під приводом того, що, мовляв, це скомпрометує її, і до подібного матеріалу українське суспільство ще не готове (і це після трьох голодоморів 21-23-го, 33-го та 47-го років ХХ-го сторіччя!). Головний редактор іншого знаменитого часопису, заснованого ще в добу Тараса Шевченка та недавно відновленого, теж чесно признався, що він з задоволенням опублікував би цю статтю без жодної купюри, але за це його журнал відома націоналістична партія може позбавити фінансування. Немало було і таких “провідників нації”, що у розмові автора підтримували та на жаль тільки у розмові. Але українська впертість перемогла обставини. Хоч і пізнувало, бо до роковин голодомору стаття не вийшла, а вийшла вона аж у травні 1994 року в чудово оформленій газеті “Соборна Україна”. Спасибі їй. А часопису “Молодь України” особлива, безмірна подяка.

Це був прорив. Але наївність деяким чином вже не вельми молодого автора породжувала надію, що читацька аудиторія зробить певні висновки з історичних аналогій. Де там! Тисячолітня звичка так званої “більшості” мислити тільки в режимі “так” або “ні”, інших, навіть очевидних шляхів до істини не допускає. Автор через пресу, радіо та телебачення настирливо намагався звернути увагу депутатів, керівників партій, державних функціонерів на сценарій погибелі Єгипту з тим, щоб нова Українська держава не повторила єгипетської долі. Та марно. Ні у методах приватизації, яку, на глибоке переконання автора, потрібно вести за українським-національним, а не за космополітично-громадянським принципом, ні в царині взаємин держави з абрамічними церквами та сектами, зрушень на покращення долі українців немає. Саме тому автор дійшов висновку, що в одному ряду з колишніми вимогами відокремлення чужої церкви від рідної держави і рідної школи від чужої церкви, сьогодні надзвичайну актуальність отримує питання **ВІДОКРЕМЛЕННЯ БІБЛІЇ ВІД БОГА.**

В ході захоплюючої роботи над публікаціями автор несподівано для себе зробив відкриття, що потрапив на цілинні та перелогові поля досліджень, які починав обробляти геніальний Іван Франко і особливо плідно засіяв Великий Український Віщун ХХ-го сторіччя, професор Володимир Шаян.

Зміст

ВІД АВТОРА.....	4
РОЗМОВА З ПАТРІАРХОМ.....	7
БІБЛІЙНИЙ СЦЕНАРІЙ ГОЛОДОМОРУ	8
Біблія. Перша книга Мойсея: Буття, глави 41-47.....	8
БІБЛІЙНІ ЗАСАДИ ВЕЛИКОЇ ХІМІЇ.....	10
1. Істина врятує світ	10
2. Немає нічого нового, крім старого... ..	11
3. Буде так, як має бути, навіть, якщо буде навпаки	14
БІБЛІЙНЕ ПІДГРУНТЯ РЕФОРМ.....	16
Будьмо точними	16
Сакралізація зла	17
Перевибори нації?	19
БІБЛІЙНІ ВИТОКИ ПРИСЯГИ ПРЕЗИДЕНТА.....	21
1 Будьмо уважні	21
2. Аж поки не збудеться все?	22
3. Боже, порятуй нас	24
ЗАТЕМНЕННЯ БОГА ЖИВОГО.....	27
УКРАЇНОЖЕРИ В ПРОГРАМАХ І СИМВОЛАХ.....	29
ТЕХНОЛОГІЯ БІБЛІЙНОГО ПРОРОЦТВА.....	31
ВИЗВОЛЯЙМО БОГА.....	35
ДУХОВНИЙ НАПАЛМ	38
ВІРШІ.....	43
ЄГОВО, ЛІЗЬ ДО САРКОФАГУ.....	43
ЛОКАЛІТИ.....	44
РОКСОЛАНА.....	44
НЯ ВІКІВ.....	45
ІДУ НА ВИ.....	46
ЗОРЯНІ МОСТИ.....	47
СОНЕТ РІДНОВІРА.....	47
ВИРУЧАЙМО КОЗАК КОЗАКА.....	48
ЛЮБІТЬ УКРАЇНЦІВ.....	49

РОЗМОВА З ПАТРІАРХОМ

Телефонна розмова автора з Патріархом Філаретом, опублікована в газеті "Молодь України" 27 грудня 1996 року.

— Ваша Святосте, доброго дня! Руслан МОРОЗОВСЬКИЙ. Хотів би звернутися до сторінок історії. Зокрема, тих, де йдеться про голод на Україні і в Єгипті. А також про двох Йосипів. Чи повинна церква попереджувати народ про те, що його чекає?

— Розумію... По-перше, між Йосипом Сталіним і Йосипом Прекрасним, який керував свого часу у Єгипті і був на послугах у фараона єгипетського, є суттєва різниця. Тому що Йосип Сталін влаштував голодомор в Україні, а Йосип, який був в управлінні в Єгипті, попередив свого фараона (а попередив тому, що Бог йому відкрив через сни, що буде голодомор). І голод у Єгипті був не штучним, а природнім, бо там був недорід. А в Україні — штучним, щоб знищити українську націю. Отже, Йосип попередив про все фараона і було придбано багато хліба, щоб його вистачило і для Єгипту, і для тих, хто прийде до них купувати цей хліб. Але я з вами згідний, що керівництво держави повинне піклуватися, щоб у народу був хліб. Вважаю, що наше керівництво це добре розуміє... Але серед наших підприємців є — різні люди — одні працюють на благо українського народу, а інші, може, на власну користь. Ось ми цих користолюбців, які працюють тільки для свого збагачення, попереджуємо, що не треба цього робити, бо над всіма нами — Бог і він може покарати.

Щодо Йосипа Вісаріоновича, автор з Патріархом Філаретом, чия позиція в українському питанні гідна поваги, повністю згоден. А от щодо Йосипа Яковича і "природнього" голоду в стародавньому Єгипті, та щодо реалізації різних біблійних сценаріїв в різних сторонах світу — хай мудрий читач розбереться сам.

Отже для мудрого читача наводимо відповідний ветхозавітний сюжет: .

БІБЛІЙНИЙ СЦЕНАРІЙ ГОЛОДОМОРУ

Біблія. Перша книга Мойсея: Буття, глави 41-47

41: 39 І сказав фараон (жидові) Йосипу:

40 “Ти будеш (панувати) над моїм домом, а слів твоїх уст буде слухати весь мій народ. Тільки трон я буду вищий від тебе”.

43 І поставив його (фараон) над усім єгипетським краєм...

47 Земля (єгипетська) СІМ РОКІВ ДОСТАТКУ РОДИЛА на повні жмені.

48 І зібрав Йосип усю їжу семи років, яка була в єгипетському краї, і вмістив їжу по містах.

49 І зібрав Йосип збіжжя дуже багато, як морський пісок, аж перестав рахувати, бо не було вже числа.

53 І скінчилися сім літ достатку, що були в єгипетському краї.

54 І почали наставати роки голодні. І БУВ ГОЛОД в усьому єгипетському краї, а ХЛІБ БУВ.

55 Але виголоднів увесь єгипетський край і народ почав кричати до фараона про хліб. А фараон сказав усьому Єгиптові: “Ідіть до Йосипа. Що він вам скаже, те й робіть”.

57 І прибували з усієї землі до Йосипа купувати поживи...

42: 6 А Йосип — він володар над тим краєм, він продавав хліб усьому народові тієї землі. І прибули Йосипові брати (жиди)...

25 Йосип наказав, щоб наповнили їхні мішки збіжжям (зерно голодних єгиптян), а срібло їхнє вернули кожному назад, і дали їм поживу на дорогу. І їм зроблено так.

47: 13 А хліба не було в усім тим краї, бо голод став дуже тяжкий. І виснажився єгипетський край. Зібрав Йосип усе срібло, яке було в єгипетському краї та краї ханаанському, за поживу, яку вони купували.

14 І Йосип вніс те срібло до фараонового дому.

15 І вичерпалося срібло в єгипетському краї та ханаанському. І прибув увесь Єгипет до Йосипа, говорячи: “Дай же нам (нашого) хліба! Навіщо нам умирати..?”

16 А Йосип сказав: “Дайте свою худобу, а я дам вам (вашого хліба) за вашу худобу, якщо вичерпалося срібло”.

17 І вони приводили худобу свою до Йосипа. І дав їм Йосип хліба за коней. І за отари, і за череди худоби, І за ослів. І він того року постачав їм хліб за всю їхню худобу.

18 І скінчився той рік, і вони прибули до нього другого року, та й сказали йому: “Нічого не залишилося перед нашим паном, — хіба що наше тіло і наша земля!

19 Навіщо ми маємо вмирати?.. КУПИ НАС І НАШУ ЗЕМЛЮ ЗА ХЛІБ. І будемо ми і наша земля РАБАМИ фараонові. А ти дай насіння, — і будемо жити, і не помremo, і земля не опустіє”.

20 А Йосип купив усю землю єгипетську для фараона, бо єгиптяни спродували кожен своє поле... І стала земля фараоною.

23 І сказав Йосип до народу: “Оце купив я сьогодні вас і вашу землю. Ось вам насіння, — І засійте землю”.

25 А вони відказали: “Нехай же знайдемо милість в очах нашого пана, — і станемо РАБАМИ...” А Йосип поклав це за постанову на єгипетську землю аж до сьогоднішнього дня...

В християнських церквах попи з рабинами брехливо назвали цей розділ Біблії — “Як Йосип врятував Єгипет від голоду”. Справжня ж назва цього розділу мала б бути — “Як Йосип виморював Єгипет голодом”. Зрозуміло, що за таким сценарієм ніякі ейзенштейни, ні криштофовичі серіалів не поставлять. Залишається надія на нового Довженка.

Особливо мудрі далі можуть не читати, а допитливі хай пробачать деякі повтори в текстах — публіцистика все-таки.

Про деструктивну роль абрамічних релігій конфесій та сект в історичних процесах розповідає дана книжка.

БІБЛІЙНІ ЗАСАДИ ВЕЛИКОЇ ХІМІЇ

1. Істина врятує світ

Усім відоме прислів'я про те, що гроші йдуть до грошей, а біда до біди, — у нашу добу підтверджується настільки буквально і настільки містично, що реальні події здаються фрагментами сатанинського фільму жахів, знятого за сценарієм часів ветхозавітних. Щоправда, сучасний стереотип соціального і морального прогресу людства, який нібито має місце в дійсності, камуфлює деякі разючі аналогії наших днів з давноминулими настільки, що явне і безроздільне панування “закону джунглів”, або “закону тайги” вважається нами за просування до правової, навіть цивілізованої держави українського народу. Наприклад, трохи старші люди пам'ятають, як ленінського типу комерсант Арманд Хамер возив і демонстрував тоді ще по СРСР золоті скарби фараона Тутанхамона. Показавши їх у Києві, Ленінграді й Москві, повіз назад. А за якийсь час усе золото, що було в імперії, потекло за золотом Тутанхамона. Останніх кілька сотень тонн золота було вивезено під час правління Горбачова. Прем'єр-міністр Павлов пояснював тоді, що ті тонни пішли на виплату за яєчний порошок і ще якісь порошки. Не стало золота. Проте вся Україна посипана махровим порошком Великої Хімії Арманда Хамера та його комуністичних лакеїв.

Утворення і ліквідація СРСР — дві рівноцінні акції Великої Хімії новітньої доби мають своїм початком опублікування сумнозвісного “Маніфесту Комуністичної партії”. Сьогодні деякі послідовники Великих Хіміків з партій соціалістів, комуністів і т.п. заявляють, що метою комунізму було нібито досягнення соціальної справедливості. Але, хто не полінується і самостійно перечитає “Маніфест” — пересвідчиться, що там слово “справедливість” згадується лише в одному місці, і то, як вічна істина, що скасовується комунізмом. Ось це єдине місце, де класиками марксизму наводяться звинувачення буржуазії проти комунізму: “До того ж існують вічні істини, як свобода, справедливість і т.д. властиві всім стадіям суспільного розвитку. А комунізм скасовує вічні істини, він скасовує релігію, мораль, замість того, щоб оновити їх; отже він суперечить всьому попередньому ходові історичного розвитку”. Попереджуючи звинувачення у висмикуванні наведеної вище цитати, зауважимо ще раз, що це позиція т. зв. буржуазних критиків марксизму.

Позиція ж самих корифеїв марксизму викладається у “Маніфесті” кількома рядками нижче: “Комуністична революція — є найрішучіший розрив з успадкованими від минулого відносинами власності; не дивно, що в ході свого розвитку вона якнайрішучіше пориває з ідеями, успадкованими від минулого.” Ось так. Не відмовляючись від того, що в “Маніфесті” насправді проголошено, замовчуючи основні положення цього одіозного твору про організацію класової боротьби, якою завжди займаються комуністи, про знищення приватної власності, сім'ї, нації і тому подібних знищень, яких у “Маніфесті” хоч греблю гати, так звані соціалісти, чи комуністи (що в українській дійсності одне й теж) висувають сьогодні гасло про соціальну справедливість, яка, згідно з їхнім же “єдиновірним ученієм” підлягає також безумовному знищенню. На що ж

розраховують товариші соціалісти? На дрімучість обивателя, яка була і є єдиним їхнім союзником? На те, що в погоні за шматком хліба сьогоднішній українець не завжди має змогу вникнути в демагогічні передвиборні хитрощі панів комуністів, якими вони одвічно славились? Однією з подібних хитростей ствердження нинішніх класиків комунізму про те, що зародки соціалізму беруть свій початок з біблейських часів. Це твердження також не належить до винаходів цих політиків, хоча вони повторюють його ледве не в кожному виступі. Маніфест на цю тему висловлюється так: “Нема нічого легшого, як надати християнському аскетизмові соціалістичного відтінку. Хіба християнство не боролось теж проти приватної власності, проти шлюбу, проти держави? Хіба воно не проповідувало замість цього благодійність і жебрацтво, безшлюбність і умертвіння плоті, монастирське життя і церкву. Християнський соціалізм — це лише свята вода, якою піп кропить злобу аристократа”. Тобто, і батьки марксизму не приховували бодай формальної спорідненості своїх доктрин з біблійними засадами. Що ж, звернемося до “святого письма”, хай довготерпеливі українці, попри нинішню злиденність і збайдужіння нації пересвідчатся особисто, за яку саме біблійну “справедливість” вели й ведуть запеклу боротьбу комуністи.

2. Немає нічого нового, крім старого...

Головним стрижнем Мойсеєвої Книги буття є історія патріарха жидівського народу Йосипа (згадаймо ім'я тирана Джугашвілі), який був улюбленим сином Якова за те, що доносив батькові на численних братів своїх. За ті доноси він був зненавиджений братами так, що вони вирішили вбити його. Однак не убили, але продали ізмаїлітам, які, в свою чергу, продали Йосипа у рабство до Єгипту царедворцю фараона Потіфару, начальникові царської сторожі. Далі біблійна оповідь проводить Йосипа крізь численні випробування та пригоди, в результаті яких він стає першою особою в Єгипті, завдяки тому, що розтлумачує сни фараона як пророцтво великого семилітнього Голодомору після семи урожайних років. Тут і починаються найцікавіші аналогії Єгипетської історії з відомими подіями в імперії іншого Йосипа — генералісімуса творців Великої жовтневої, Великої вітчизняної, Великих переломів, Великої хімії та інших Великих звершень. Далі покористуємося кількома цитатами Книги буття, розділ 41 (число перед цитатою — параграф в розділі Мойсеєвої Книги Буття):

48. І забрав він (Йосип) усю їжу семи літ, що була в Єгипетському краї, і вмістив їжу по містах; їжу поля міста, що навколо його, вмістив у ньому.

49. І забрав Йосип збіжжя дуже багато, як морський пісок, аж перестав рахувати, бо не було вже числа.

Мовою недавнього минулого, та й сучасного, це називається “засипать хліб в закрома Родіни”. Хіба не так? Про способи вилучення “їжі семи літ, що були в Єгипетським краї” біблія замовчує, хоча нинішні українці добряче знають, що такі операції здійснюються з допомогою парткомів, ЧеКа, ГПУ, НКВС, комсомольців-добровольців та Павликів Морозових. Але біблія натякає, що напередодні акції вилучення їжі Йосип об'їхав Єгипет з кінця в кінець, і не приховує того що:

54. І зачали наступати сім літ голодні, як сказав був Йосип. І був голод в усіх краях, а в усім Єгипетським краї був хліб”. Одначе:

55. Але виголоднів увесь Єгипетський край, а народ став кричати до фараона про хліб” — (тоді, виявляється, ще можна було докричатись до фараона про хліб) — “/сказав фараон усьому Єгиптові: — Ідіть до Йосипа. Що він вам скаже, то і робіть.

56. І був той голод по всій поверхні Землі. І відчинив Йосип усе, що було в них, і продавав поживу Єгиптові. А голод зміцнівся в Єгипетському краї”.

Біблія — таки “священна” книга, бо до сьогодні діє фараонівський принцип відповідальності перед народом: народ іде за правдою до фараона, а фараон посилає його до Йосипа — і далі. Одначе як гарно засвоїли біблійну науку більшовики! Спочатку експропріюй все, що можна і не можна, а потім продавай експропрійоване. Ще живі люди, які пам’ятають так звані торгсіни — магазинчики, в яких за коштовності можна було придбати буханець хліба навіть у найголодніші дні 1933 року, коли на Бесарабському майдані в Києві щоранку спецпідвода підбирала трупи померлих від голоду за ніч. Зараз там стоїть не пам’ятник жертвам Голодомору, а пам’ятник його організатору і натхненнику, вождю світового пролетаріату — як символ вопіючого знуцання над українцями живими, мертвими і ненародженими. І на запитання, де сьогодні ті коштовності, якими платили за скибку власного хліба українці, конаючи і пухнучи від голоду, напрошується відповідь: — Там же, куди потекли коштовності Єгипту (на сьогоднішній день Бесарабка прикрашена ще й пам’ятником Рабіновичу).

Одначе, повернемось до Книги буття. Брати Йосипа здійснюють кілька подорожей до Єгипту і назад з метою купівлі хліба. Але хліб їм дістається, кажучи нинішнім жаргоном, “на шару”, бо срібло, яке вони мали потратити на купівлю хліба, за велінням можновладного брата повернуто їм. Книга буття, розділ 42, оповідає про це так:

25. А Йосип наказав, щоб наповнили їхні мішки збіжжям, а срібло їхнє вернули кожному до його мішка, і дали їм поживи на дорогу. І їм зроблено так.

Славнозвісна приказка: “Брат вище наркома” зародилась, напевне, ще в стародавньому Єгипті, про який Книга буття, розділ 47, оповідає далі:

13. А хліба не було в тім краї, бо голод став дуже тяжким. І виснажився Єгипетський край та край Ханаанський через той голод.

14. І забрав Йосип усе срібло, що знаходилось в Єгипетським краї та краї Ханаанським, за поживу, що вони купували. І Йосип вніс те срібло до фараонового дому.

15. І вичерпалося срібло в краї Єгипетським та в краї Ханаанським. І прибув увесь Єгипет до Йосипа, говорячи: “Дай же нам хліба! Нащо нам умирати перед тобою, тому що вичерпалося срібло”.

16. А Йосип сказав: “Дайте свою худобу, а я дам вам за худобу вашу, коли вичерпалося срібло”.

Зауважимо різницю у підході Йосипа до справи спасіння єдинокровних братів-їудеїв і єдинокровних аборигенів-египтян, над якими він одержав необмежену владу завдяки забобонам фараона. Коли говориш про ці події з богословами, чи священнослужителями, вони спочатку всі, як один, стверджують, що Йосип у такій спосіб рятував Єгипет від голоду. Але, якщо ви їм нагадаєте про те, що срібло (у вигляді посуду) в умовах субтропічного Єгипту було не тільки і не стільки грошима, як ліками від епідемій — деякі задумуються, а деякі починають розмову про те, що не всім дано зрозуміти святе письмо. Наступний параграф розділу 47 Мойсеєвої Книги буття:

17. І вони припровадили худобу свою до Йосипа. І дав їм Йосип хліба за коні, і за отари, і за череди худоби, і за осли. І він того року постачав їм за всю їхню худобу.

Хіба це не сценарій тотального усупільнення і колективізації, а, в кінцевому підсумку, і звільнення країни від селянства? Хіба це не інструкція, керуючись якою комуністи запроваджували в життя маніакальні ідеї своїх вождів, щоб потім дурити світ байками про “помилки”, “перекручення” та “деформації” ідеалів культю особи? Маючи збіжжя в “закромах Родіни” “як морського піску” Йосип вичерпав у єгиптян не тільки срібло і худобу нібито для фараона, але добився “великого перелому” у їхній свідомості гідний учитель свого комуністичного тезки — Йосипа Вісаріоновича. Недарма цей тезка заборонив Біблію, щоб ніхто не здогадався, що не він першовідкривач “великих соціалістичних звершень”. Нічого дивного, що єгипетські ходаки, прибувши черговий раз до Йосипа, сказали: “Нічого не зосталося перед нашим паном, хіба що наше тіло і наша земля”. Але, якраз ці дві речі і найбільше цікавили Йосипа. Тому на пропозицію ходаків “купи нас та нашу землю за хліб і будемо ми та наша земля рабами фараоновими” Йосип, як водиться, пішов на зустріч “пожеланням трудящівся”, які були ним перепроваджені до міст “від кінця границі Єгипту й аж до кінця її”. З комуністичною добою аналогія буквальна. Однак не в усьому: “Тільки землі жерців не купив він, бо для жерців була устава “жити на прибутки від фараона”, — жалкує автор першої книги Мойсеєвої — бо в другій книзі — “Вихід” — розповідається, яку рахубу мав Мойсей з тими жерцями.

Відступаючи трохи від теми Єгипту, зауважимо, що Володимир Хреститель врахував цю помилку Йосипа і свої знамениті перетворення Русі почав саме з того, що створив у Києві велике Капище, де зібрав усіх староукраїнських богів і, природно, найкращих жерців з усіх країв. З текстів староукраїнських рукописів не відразу зрозуміло, для чого була проведена така нелогічна акція. Але, пригадавши, що Володимир Ленін перед знищенням буржуазії запровадив НЕП, а великий керманіч Мао напередодні культурної революції проголосив: “Хай розцвітає сто кольорів!”, об які витерли ноги хунвейбіни, дещо прояснюється і в діяннях Володимира “Красное Солнишко”. Бо як інакше йому було справитися з жерцями, як не обдуривши, знищивши їх перед прийняттям чужоземного християнства? Останнім часом Папа Римський періодично виголошував публічні покаєння то перед пам’яттю Джордано Бруно, то Галілеє Галілея, то перед неграми за работоргівлю, то перед індіанцями Америки за геноцид. Можливо, це добрий приклад і для ієрархів християнських конфесій України? Можливо, настала пора і в Україні здійснити публічний Акт покаєння перед українськими Волхвами та Язичниками за безглузде винищення їх в ході християнізації? Це,

напевне, було б добрим прикладом і початком загального примирення українців, у тому числі членів ОУН-УПА з колишніми комуністами.

3. Буде так, як має бути, навіть, якщо буде навпаки

На твердь тисячолітнього порога

Ступило знову твердження старе:

Що краще нам свого обрати Бога,

Ніж нас Єгова переобере.

Чим же закінчується біблійний сценарій колективізації всіх країн? В 23 параграфі Книги буття, розділ 47, Йосип звертається до Єгиптян:

“Оце купив я сьогодні для фараона вас і землю вашу. Ось вам насіння, — і засійте землю”.

Зверніть увагу, поки селяни не запродали себе і землі свої у рабство, насіння їм не пропонували для засівання землі, а дерли останню шкіру за кусень хліба! Дивно, що даний період в біографії Йосипа досі не має ні сценічного, ні екранного втілення, не потрапляє до новорічних вертепів, поряд з діяннями Ісуса Христа, не вивчається в середній школі, як справжня історія стародавнього Єгипту. Дивно також, що впродовж кількох тисяч років акція знищення Єгипту голодомором тлумачиться як спасіння Єгипту (!!!), і цей міф люди сприймають як істину в останній інстанції, не звертаючи уваги, що від Єгипту залишилися тільки піраміди, що повністю змінений етнічний склад населення країни з цивілізацією, яка не має собі рівних у Всесвіті, і мова якої, ієрогліфічне письмо якої геть забуті, хоча, наприклад, китайська грамота, над якою не хазяйнував Йосип, до сьогодні процвітає.

Чи не звідси б'ють джерела так званої марксистсько-ленінської діалектики, яка все, за що тільки не бралась, трактувала і здійснювала з точністю до навпаки. Наприклад, заради ліквідації неграмотності ліквідувались неграмотні (і грамотні теж); заради ліквідації експлуатації — ліквідувались експлуататори та експлуатовані; село ліквідувалось під гаслом ліквідації різниці між містом і селом. В результаті п'ятирічки якості — зникла якість (разом з нею і кількість). Продовольча програма — привела до ліквідації продовольства. “Обновленіє Союзу РСР” завершилося ліквідацією Союзу. Те саме відбулося, слава Богу, і з “обновленієм партії”. Тільки велика хімія привела до небаченої хімізації всіх чотирьох стихій, однак немає вітчизняних ні гербіцидів, ні пестицидів, ні ліків. Розв'язання національного питання здійснюється в руслі ліквідації нації по сьогоднішній день — як соціалістами так і демократами Верховної Ради України — тишком-нишком ліквідована графа про національність в паспортах України нового, самостійного зразка. Тобто ветхозавітно-марксистсько-ленінська заведенція переключення дійсності панує в незалежній, самостійній Україні. Досить послухати пророцтва численних екстрасенсів та контакторів, особливо

проповідників секти “свідків Єгови” про Армагедон, генеральна репетиція якого відбулася 1986 року в Чорнобилі, досить осмислити намагання вищеназваної секти та інших, подібних їй, розділити людей на “цапів” і “баранів”, між якими і повинна початися священна війна перед Страшним Судом (чим не один з варіантів класової боротьби), як стає зрозумілим, що механізми пророцтв і їхньої реалізації не змінилися з біблійних часів по сьогодні: пророкуєш, досягаєш необмеженої влади і здійснюєш власне пророцтво. Єдине, що для цього потрібне — це слухняний, зомбований, легковірний народ. Стає можливим навіть при нинішніх технічних, фінансових та психологічних досягненнях “цивілізації” здійснення в реальності не тільки Армагедону, а й самого Страшного Суду. “Свідки Єгови”, коли їх запитуєш, хто вони: “цапи” чи “барани”, — не знаходять відповіді. Напевне, вони собі відводять роль якщо не прокурорів, то, як мінімум, судових виконавців.

На що мають розраховувати українці в такій Україні? На те ж саме, що сталося з єгиптянами в стародавньому Єгипті. На те ж саме, що сталося з індіанцями в обох Америках. Якою приголомшливою не здавалася б подібна перспектива, але тріумфальний хід ветхозавітно-марксистсько-ленінської ідеї в Україні буде продовжуватися до тих пір, поки не повстане твердиня Української Ідеї на державному рівні аналогічно тому, як національні ідеї повстали в Японії, Індії, Індонезії, Китаї, Таїланді, Ізраїлі і, можливо, в Чілі. І не має значення, в яку форму державної влади втілиться Українська Ідея — ідея рівності української нації з усіма націями світу. Має значення тільки її наявність у свідомості, а, значить, і в способі дій державотворців, які будуть висунуті народом, що усвідомить необхідність рішучих заходів (!!!) для власного порятунку. Поки що над українською ментальністю тяжіє інерція брехливого, ветхозавітного марксизму і, як наслідок, надія, що якимось все обійдеться само собою. Але самі собою приходять лише злидні, занепад, смерть. Добробут повстане з важкої праці нації.

Яку ж науку ми, українські громадяни, засвоїли після року жалобного шістдесятирічного ювілею голодомору 1932-33 років? Знову піддаємося спокусі лакомства нещасного соціалізму, що проповідують спадкоємці Великих Хіміків, чи згуртуємося під знаменами князя Святослава і Тараса Шевченка, Євгена Коновальця і Василя Стуса для порятунку поколінь і продовження вічного українського національного походу?

“Соборна Україна” №1, травень 1994 рік

БІБЛІЙНЕ ПІДГРУНТЯ РЕФОРМ

Будьмо точними

Більшість нещасть наших від неточності нашого мислення. Неточність мислення й породила оте горезвісне хохляцьке: “Какая різниця”, або трохи давніше “Нехай хоч горщиком називають, аби в піч не засунули”. Засунуть (!!!), обов’язково засунуть і не тільки в піч, якщо вже тебе назвали горщиком. Щодня, щогодини, щохвилини необхідно точно знати, чого ти хочеш, то й матимеш шанси досягти бажаного. Але хотіти треба того, що корисне для життя твого вічного роду. А коли не знаємо, що хочемо, то навіщо дивуватися, чого так погано живемо. Щоправда, погано живемо не всі. Бо хто точно знав, чого він хоче від перебудови, той і має або золото партії, або процвітаючу фірму закритого типу, або рундук з гумовою жуйкою в центрі столиці. Хто на що був націлений. Як бачимо, все тут просто. Але нам, українцям, загнаним попередньою історією в чагарі вчорашнього діалектичного матеріалізму, чи в сьгоднішні нетрі чужих, ворожих роду нашому псевдовірувань, не зразу вдається розпізнати цю простоту. І відбувається з нами це тому, що еталони істини, яку ми досі шукаємо, нам колись були підтасовані, і підтасовка ця залишається нами не поміченою.

Наприклад, галасливі заморські та доморощені місіонери з неослабною енергією по радіо, телебаченню, на майданах, у палацах розгортають бурхливу євангелізацію українства. Залишаючи поза увагою питання, за чію валюту ведеться ця нескінченна кампанія (чи не за ті гроші, що не додаються нещасним пенсіонерам?), спробуємо з’ясувати коректність методів та мету непроханих “спасателів”.

Почнемо з азів. Вирази “Ісус пророкує, Ісус каже”, “Ісус хоче”, м’яко кажучи, некоректні, щоб не сказати — брехливі, і, правильно говорити “Матвій хоче”, “Іоан каже” чи “Лука переказує”, бо кожен, хто відкриє Суперкнигу, може переконатись особисто, що ніяких творів Ісуса в Біблії нема. Є згадка про те, що Ісус одного разу писав пальцем по мокрому піску — майже вилами по воді. І все. Тобто ніяких книг Ісуса до нас не дійшло, хоча, скажімо, твори сучасника Христа — Йосипа Флавія дійшли до нас майже повністю. Це важливо знати ще й тому, що Ісуса висунуто претендентом на посаду головного судді Страшного суду. І кожний підсудний має право запитати: за яким з численних кримінальних кодексів Суперкниги ти, сину Єгови (і чи справді ти син Єгови), збираєшся нас судити? Бо Лука, Марк, Матвій, Іоан і навіть Мойсей — всього-на-всього люди. І в писаннях їхніх обов’язково присутнє людське лукавство. А де ж твоє особисте святе письмо, шановний Ісусе? Якби воно існувало, можливо, не було б стільки різночитань та сект, кожна з яких найправильніша, а всі інші брехливі. Ось до чого дожилися раби Єгови!

Автори передмови білоруського видання книги Йосипа-бен-Маттафі “Иудейская война” (1991 рік) зауважують:

“Своей сохранным книги Йосифа Флавія обязаны прежде всего христианской традиции. Как это ни парадоксально, но труды римского историка, иудея по

вероисповіданню (виділення моє, Р.М.), обладали огромным авторитетом среди идеологов христианской церкви и были чрезвычайно популярными в христианском мире”.

Цебто, ідеологи християнства зберегли книги ворога християнства, а книги засновника власних вірувань Ісуса, сина Єгови, не зберегли, хоча він, маючи якості, якими наділяють його євангелісти, мусив би знати і вміти писати усіма живими і мертвими мовами. А може, те письмо десь є, та воно надійно заховане псевдохристиянами? Як би там не було, але хто захоче з перших рук пізнати закон Христоса, цього бажання ніколи не здійснить, бо закону такого нема. Отже, на Страшному Суді кожен грішник або праведник має право сказати: “Твого закону, Ісусе, ніхто знати не може, а судити нас берешся саме ти”. Ось відкіля, виявляється, взявся більшовицький принцип: “Незнання закону не звільнює від відповідальності”. Тобто юдохристиянство у зародку своєму і є суцільне беззаконня! Хоча закон Мойсея Старого заповіту конкретний, зрозумілий, донині дійовий, з точки зору юдаїзму, справедливий і вкладається головною суттю в короткі гасла: “Око за око”, “Зуб за зуб”, “Кров за кров”, “Якщо не ми, то хто?”, “Якщо не сьогодні, то коли?” Юдо-християнин намагаються довести, що цей закон Ісус нібито скасував. У якому Ісусовому писанні здійснено це скасування? Уявляю, як захвилюється проповідник, якому ви задасте таке запитання. Він почне гортати Суперкнигу, показувати, читати, цитувати, але кого завгодно, крім Ісуса, бо в біблій Ісуса нема! Ось у чим їхня хитрість. Довірливі українці тисячу літ покійно засовують карки у ярма підтасувань, а юдеї за цей час підняли з могили мертву мову іврит і, не визнаючи Ісуса, збудували жидівську державу, та ще й “допомагають” іншим.

Сакралізація зла

Свідомість середньостатистичного обивателя сьогодні перебуває під владою міфу. Міф про те, що Біблія — це книга праведників і навчає ця книга тільки добру, втовкмачується в дитячі голови. Але цей міф — тільки частина правди. Біблійна праведність і біблійне добро при детальнішому вивченні чимось вельми нагадують марксистсько-ленінський, класовий підхід до понять добра і зла. І в цьому підході місце гегемонів займають єговообрані. Наведемо приклад:

“§10. І станеться, коли, Господь, Бог твій, уведе тебе до того Краю, якого присягнув був батькам твоїм, Авраамові, Ісакові та Іакову, щоб дати тобі великі та гарні міста, яких ти не будував.

§11. Та будинки, повні всякого добра, яких ти не наповнював, і тесані колодязі, яких ти не тесав, і виноградники та оливи, яких ти не садив, і ти будеш їсти і наситишся” (Повторення закону (розділ 6)).

Чим погані обіцянки Господа? Добрі обіцянки, якщо не зважати на те, що всі ці міста, будинки, колодязі, виноградники, перш ніж віддати єговообраним, потрібно відібрати у їхніх законних власників. А як здійснити цей відбір — це вже деталі. Війна, революція, колективізація чи приватизація — тільки частина методів. У революцію наприклад, ви, що можна відібрати — експропріюєте, що не

можна відібрати — усупільнюєте. Минає років... 70 і нащадкам законних господарів ви пропонуєте приватизацію. Усупільненого, але їхнього добра. Користуючись тим, що в нащадків законних господарів приватновласницький інстинкт ослаблений, ви й привласнюєте їхню спадщину. Залишається загарбане вами оголосити священним і недоторканим, по-науковому — сакральним. А щоб ошукані аборигени не “розбухали” при цьому і, з відповідними для випадку “священними” заповідями в серці втихомирились, ви їм влаштуєте шокову терапію та ринкову економіку. При цьому так довго і так нудно на всі лади повторюєте імпортне слово “ваучер”, що воно стає огиднішим за слово реформа. Якраз на таку огиду й розраховують єговообрані реформатори, підвищуючи ціни у кільканадцять сотень тисяч разів. В таких умовах кожен обиватель, одержавши на руки ваучер, мріє хоч би що за нього одержати від приватизаторів. Єговообраним реформаторам тільки цього і треба. Вони і скуповують за безцінь під виглядом ваучерів “будинки, повні всякого добра, яких вони не наповнювали”, і тесані колодязі, яких вони не тесали, і виноградники, яких вони не садили”.

Найдивовижніше в цьому обмані те, що з самого початку єговообрані реформатори не приховують своїх намірів поцупити те, що їм не належало ніколи. Вони так і кажуть: “Яка тобі різниця, кому належатиме твоє майно?” А щоб у зародку заглушити негайний протест, додають: “Головне, щоб у тебе була робота, і, щоб ти добре заробляв” — нахабний розрахунок на віковічну звичку українців жити чесно, за рахунок власної праці.

Залишаючись у силовому полі марксистсько-ленінського юдохристиянства, українці приречені знову й знову ставати жертвами ошуканців під будь-якими, навіть під ультранаціональними гаслами та прапорами.

І нічого нарікати на єговообраних — вони просто-напросто ретельно виконують сакральну економічну програму свого міфічного предка Мойсея. Тому саме будь-які перебудови, реформи, перетворення в юдохристиянському світі закінчувались і закінчуватимуться крахом для всіх, крім єговообраних. Всі будуть багатими, крім бідних — хіба не так нам кажуть з самого початку? І це правда. А хто нам винен, що ми досі не маємо аналогічної програми, з допомогою якої повернемо майно та кошти, що споконвіку належали нам? Хто нам винен, що під виглядом Нового заповіту ми виконуємо настанови Марка, Матвея, Іоана, Луки, Маркса, Леніна, Кравчука, Кучми, до яких Ісус має таке ж відношення, як Закон Божий до морального кодексу комунізму.

Щодо Закону Божого. Походження самого слова Бог, Бож (вог, вож), очевидно, українське і зв'язане з поняттями “багаття”, “вогонь”, “вождь” тобто з віковічними поняттями, носіями світла, надії, тепла, добра (порівняймо німецьке Gott-gut). Тому вживання в Суперкнизі українського слова Бог, як відповідника до слова Єгова замість біблійного Ель, саме по собі вже підтасовка. (Слово Ізраїль, Із Ра Ель в перекладі означає “боров Бога”, “богоборець” див. Книга Буття стор. 49), або як сам Ісус, згідно з Євангелією від Марка називав Творця — Елої — Боже мій. До речі, українське слово Бог в поєднанні з біблійними іменами — Творця, Єгова, Саваоф, Ягве, Адонай в Суперкнизі, здається, не вживається зовсім. Протиприродність такого поєднання для перекладачів напевне була

очевидна. Зате дуже часто вживається словосполучення Господь, БОГ твій, замість Господь, Ель твій. Немає в Біблії і виразів типу Бог Ель, бо то явна тавтологія — олійна олія. В усьому цьому маскується цілеспрямована дезінформація, пов'язана з підміною понять, аналогічно тому, як з українського слова Русь юдохристияни-москалі сотворили Росію з метою придушення та поглинання Русі, що і примусило нас вкотре вже змінювати самоназву з русинів, русичів на українців, завдяки чому, занурений у власні клопоти світ сприймає нас, як щось малозрозуміле. І це тільки мала частина тієї неймовірно кривавої ціни, яку ми продовжуємо сплачувати за безхребетну приказку: “Нехай хоч горщиком називають...”

Але повернемось до Закону Божого. “Історик Йордан, що описував історію готів, заховав для нас цікаву звістку, що готський король Вінитар, один із наступників Германаріха, воював з антами (саме ім'я Вінитара, мабуть, прізвище — переможець вінітів, себто слов'ян). В першій битві, каже Йордан, анти побили готів, але Вінитар не злякався, воював з ними далі, погромив, взяв у полон князя антів Божа і старшин їх у неволю і, щоб налякати антів, казав їх страшною смертю убити — розп'яти на хрестах. Але гуни взяли потім антів під свою оборону і приборкали Вінитара” (М.Грушевський “Історія України-Руси”). Звістка історика Йордана неймовірно цінна для нас тим, що в ній присутнє ім'я (чи теж прізвище?) староукраїнського Князя БОЖА! А в князя БОЖА обов'язково була і МАТІР БОЖА і діти БОЖІ, зокрема СИН БОЖИЙ, і, поза всяким сумнівом, ЗАКОН БОЖИЙ, бо що за князь без ЗАКОНУ?! Тобто, страшне розп'яття БОЖЕ відбулося в нашій українській землі, і ми, українці, і є справжні НАЩАДКИ БОЖІ. Цікаво, що Аттілу вся тодішня Європа називала БИЧЕМ БОЖИМ. Назва племені готів теж походить, очевидно, від німецького Gott-Бог. І всі ці події відбувалися як раз у тому столітті, коли утверджувалось проголосоване Нікейським собором рішення вважати Христа Сином Єгови (замість СИНА БОЖОГО?) Чи не занадто Божих змагань для одного IV століття? І чи не тоді почалося здійснення ідеї підміни українського ЗАКОНУ БОЖОГО на закон Єгови, яке й було остаточно реалізоване в 988 році актом хрещення киян, чим і була обрубана історична пам'ять українців та замінена пам'яттю племені Авраама, Ісаака, Іакова? Очевидно, словосполучення Закон Божий дійшло до наших днів тільки тому, що предки наші іншого Закону не визнавали і, для досягнення певних успіхів, Єгова змушений був удатись до релігійної підтасовки.

Перевибори нації?

Цілі покоління українців потратили свій вік та сили на важку чорну працю та на пошуки глузду життя. В школі нам підсовують таких “героїв”, як Онегін, Обломов, Раскольников, нав'язують конфлікт батьків та дітей саме в період формування характеру. Дівчат учать виходити заміж не за тих, кого радять батьки. У романах та п'єсах багаті обов'язково обдурюють українок. А от Шолом Алейхем (Рабінович) змушує свого Тев'є-молочара вести довгі, кумедні переговори зі старим та глухим багатієм, щоб все таки видати за нього своє перезріле чадо. Ніхто і ніколи, напевне, не візьметься за екранізацію Чіпки Панаса Мирного, а от Остапа Бендера виводили на екран щонайменше тричі.

Бажання приватизувати “будинки, повні всякого добра, яких ти не наповнював” мають усі, тільки в одних існує тисячолітня програма приватизації, інші, не маючи й гадки про таку програму, в поті чола будують будинки і наповнюють їх “всяким добром”. І лише деякі з горопашних років у п’ятдесят натрапивши випадково на відповідні місця Старого заповіту, намагаються щось зрозуміти та розтлумачити ближнім, більшості з яких глибоко начхати і на Старий і на Новий заповіт. А вельмишановна Церква учить підставляти праву щоку, коли тебе вдарять по лівій. Диво-дивне, що українці досі збереглися! Але чи збереглися ми як нація? Нам здається, що ми на виборах когось там обираєм чи переобираєм. Насправді намагаються переобрати нас. Ми виявились нездатними, поки що повчальний сюжет Івана Франка з повісті “Борислав сміється” про те, як Герман Гольдкремер викрав страйкову касу у братів Басарабів, спроектувати на сучасне життя. Скільки страйкових кас могли б скласти 25 мільйонів доларів Фіми Звягільського? І чи здатні ми зробити висновки з сучасних подій? Здатні.

Протягом життя нинішнього покоління відбулося чимало неймовірного. І супутники, і космонавти, і Чорнобиль, і розвал партії та Союзу. Відбулося відродження Вітчизни нашої — України. На часі Відродження Рідного Богорозуміння. На часі Подія, коли мільйони українців, усвідомивши необхідність порятунку своїх дітей, онуків та правнуків, увійдуть у вічні води святого Дніпра і змиють з безсмертних українських душ тисячолітній намул чужого віровчення. Так буде, з нами Дажбог.

Мусимо не допустити, щоб нас переобрали єговообрані, як вони переобрали індіанців Америки на африканських негрів. Переоберемо себе самі. Адже козаки вже скасували рішення Переяславської ради 1654 року.

Голосієво пам’ятає голосіння наших предків, які не хотіли іновірного панування над їхніми тілами та душами. Прип’ять пам’ятає, як на розтерзанні хижим звірам до священних дубів були припнуті найнепокірніші з волхвів. Вони за прийняття чужого віросповідання, нібито, прокляли зрадників свого племені на 1000 років. Але 1000 років уже минуло. Геть ворожнечу межи українцями!

З нами Пророк Тарас, з нами Душі Предків, у наших руках доля Нащадків наших.

За рідне богорозуміння!

“Молодь України”, 11 квітня, 1995 рік

БІБЛІЙНІ ВИТОКИ ПРИСЯГИ ПРЕЗИДЕНТА

1 *Будьмо уважні*

Мудрі застерігають, — не поспішай вірити всім і всьому поспіль, бо м'язи твоєї уяви втомляться і так ослабнуть, що ти вже не зможеш повірити в найпростіші та очевидні істини. Нинішня суспільна зневіра явно є наслідком багатоміжових і небезуспішних спроб нав'язати українцям віру в усе підряд: розп'яття, воскресіння, вознесіння, комунізм, істмат, діамат, атеїзм, економна економіка, продовольча програма, ринкова економіка і знову розп'яття, Страшний Суд, гризню конфесій, об'єднань, сект і т.д. і т.п. Коло замкнулось. Горезвісна гегелівська спіраль знову бере розгін, розкручуючи нові витки старої зомбіфікації в наступне тисячоліття. Слава Богу, на планеті є ще приклади як гірші, так і кращі. І це вселяє надію, що наступні покоління українського суспільства все-таки матимуть можливість духовного оновлення. Все залежить від того, чи зуміємо ми скористатися світовим досвідом, Японський досвід, наприклад, показує нам феномен нації, що зуміла уникнути як духовного так і фізичного поневолення будь-якими чужинцями. Тобто — обійшлася без кінця світу. З іншого боку — приклад індіанців Америки демонструє гнітючий занепад нації, що дозволила здійснити над собою духовну та фізичну окупацію. Японці свого часу примушували пришельців, що з'являлися на берегах їхніх островів, на знак миролюбних намірів, ногами топтати біблію. І як результат, по сьогоднішній день ніхто не має права сумніватися в священності гори Фудзіями — Японський Боже, бережи Японців! Зате в Індіанців існує гірка сентенція:

“У нас була Батьківщина, у вас — Суперкнига. Тепер у вас наша Батьківщина — а в нас ваша Суперкнига”. — Індіанський Боже, бережи Індіанців!

А що ж ми, Українці? Яку долю оберемо, індіанську, що її настирно нам пропонують під виглядом американського способу життя і вже одеська команда КВК висміює українців, нарядивши “їх у синьо-жовте пір'я, долю так званого “славянськава єдінства” під зверхністю московського патріарха, що, в кінцевому підсумку, одне й те ж, чи, все-таки, звернемо наші погляди до Сходу Сонця і спитаємо самі себе нарешті: “Що ми? чиї сини? яких батьків? Ким? за що закуті?..” (Т.Шевченко). Бо давно вже настала пора не тільки питати, а й знаходити відповідь. Адже нас недавно ще вважали найбільш читаючим народом. Тож чи насправді уміємо ми читати?! А читаючи, міркувати! А міркуючи, діяти. А діючи, досягати не будь-якого, а саме необхідного нам результату та утримувати досягнуте?! Бо надто вже розвелось умільців нишком непомітно підміняти Українську Мрію, власною. Українську Національну Мету — чимось повністю протилежним їй. Подібні пригоди із зачарованими українцями траплялися не раз у минулому, наприклад, в українську язичницьку обрядовість втиснута ворожа їй духовність, а на сучасному етапі — суцільна підміна цінностей. Взяти хоча б церемонію складання присяги на вірність народові України новообраним Президентом. Яке відношення має ця присяга до українців? Права рука пана Кучми, якщо вірити газеті “Всеукраинские

ведомости” №67, під час присяги була прикладена до тексту Євангелії “від св. Матвія”, а саме розділ IV §17;

“Не подумайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов,— Я не руйнувати прийшов, але виконати”.

Ці слова нібито говорив Ісус єврею Матфею, який, у свою чергу, нібито говорив їх своїм послідовникам, котрі і записали вищенаведену багатозначну фразу до Євангелії. Між іншим, жодна з Євангелій не написана тим євангелістом, чие ім'я фігурує в назві її, тому і вживається приставка “від”, а Євангелії “від Ісуса” взагалі нема. Тобто в Суперкнизі немає жодного слова, написаного самим Ісусом, хоча скрізь посилаються саме на нього. Такий ось печальний факт. Але, щоб розгадати секрет фокусу, що називається “присягою Президента Кучми народіві України”, розкриємо Суперкнигу на відповідному місці “Євангелії від Матвія” і прочитаємо наступний §18, р.4, стор, 1190 видання Московського патріархату за 1988 р.:

“По правді ж кажу вам: доки небо і земля не минеться, — ані йота єдина, ані жоден значок із Закону не минеться, аж поки не збудеться все”.

Ці параграфи, на яких лежала рука Президента України, поки конституція України осиротіло маячила ліворуч, ці параграфи об'єднує спільний заголовок: “Ісус і Старий Заповіт”. Тобто, всупереч широкорозповсюдженому твердженню, що Ісус нібито запропонував людям віровчення, чимось відмінне од “Ветхого Заповіту”, у цих параграфах стверджується якраз протилежне — щирий намір Ісуса виконати “Закон і Пророків” — тобто “Старий Заповіт”, і кожен “значок” його і кожну “йоту”, “аж поки не збудеться все”. Запам'ятаймо ж це місце з Євангелії від св. Матвія, і ще звернімо увагу на ту обставину, що останнім часом поширились чутки, ніби Ісус був українцем. Вельми правдоподібно, бо від Нього так само мало безпосереднього творчого спадку, як і від Бояна — тільки через треті, четверті і т.д. руки, хоча малоімовірно, щоб Син Божий був неписьменним.

2. Аж поки не збудеться все?

Більшість тлумачів і дослідників Суперкниги розглядали її зміст або з позицій достовірності описуваних подій, богонатхненності їх, або, навпаки, для вишукування протиріч та доказів відсутності Бога, як це робили атеїсти. Схоласти вивчали Суперкнигу для своїх цілей, наприклад, для підрахунків кількості ангелів, що можуть розміститися на кінчику голки. Реформатори і протестанти використовують Суперкнигу для організації квазінаціональних течій християнства, як Англіканська церква, або реформація Мартина Лютера в німців. Духовний меч, хоч і викуваний у чужій кузні, певний час може бути придатний для самозахисту, але не слід забувати, що кузня в чужих руках кує нову чужу зброю, поки ми махаємо старою, неприродною для нас. Фрідріх Ніцше у своїй передсмертній праці “Жадоба влади” виносить полум'яний, пристрасний вирок юдохристиянству, як ідеології нікчемних духом.

Іван Франко з притаманною йому ґрунтовністю у “Сотворенні Світу” викладає добути новітньою наукою дані про факти плагіату 10-ти Божих Заповідей Любові з більш ранніх, ніж юдейські, шумерських та єгипетських джерел. Француз Лео

Таксіль переповідає зміст Суперкниги в смішному саркастичному дусі, а єврей-більшовик Ємельян Ярославський паплюжить Суперкнигу своїх предків, як "опіум для народу". Опій, звичайно ж, підлягає повній забороні. Тим більше, що дехто вже почав догадуватися про справжнє значення Суперкниги, як джерела інструктивно-директивного матеріалу і для комуно-фашистських партій та режимів всіх кольорів і для зоряно-смугастих, так званих демократичних державних утворень та наддержавних об'єднань, маніпулюючи якими через їхніх, певним способом вихованих та підібраних лідерів, жертвуючи цілими націями, імперіями і навіть расами, можна з'ясовується, реалізувати будь-які, навіть найбільш апокаліптичні пророцтва Суперкниги. І немає ніякого значення — є Бог чи нема. Для віруючих — на все — воля Божа, для невіруючих — невблаганний марксистсько-ленінський хід історії. Віруючих і невіруючих можна міняти місцями, як в шахових партіях чорні і білі фігури, незважаючи на тисячолітні традиції, нерідне віровчення для них малозрозуміле, глибоко чуже і є всього-на-всього сурогатом, що так-сяк задовольняє природну тягу всякої живої душі до Верховного Творця. Але під таким кутом зору, під кутом зору джерела інструктивно-директивного матеріалу Суперкнигу ще, здається, не розглядав ніхто. Хоча, хто-зна, які таємниці заховані в середньовічних підземеллях католицької інквізиції або в потаємних печерах святої Лаври Київської, де, як відомо, недавно ще знаходили людські кістяки з металевими ошейниками та ланцюгами, прикованими до залізних припонів. Стукає в серце не тільки попіл Клааса, але й прах тих нещасних сіромах-українців, яких напівживими сотнями тисяч скидали до братських могил і напівживими закопували у 1933-му. Чи відчують сьогодні ієрархи всіх конфесій, особливо УПЦ Московського патріархату, який після Тихона визнав більшовиків, бодай елементарну потребу каяття, або необхідність очищення сумління відповідним ритуальним актом за те, що впродовж тисячолітнього панування в Україні вони, знавці Суперкниги, не попередили народ про можливе повторення розвитку подій за сценарієм Єгипетського голодомору, організованого сином патріарха Іакова, внуком патріарха Ісаака, "святим" Йосипом. Чи слідом за комуністами і вони вважають, що ніяка вина за 1933 рік на них не падає?

Треба зауважити, що роль Єгови у тій Єгипетській історії, на відміну скажімо, від історії про Содом і Гомору, мінімальна і зводиться лише до насилання пророчих сновидінь забобонному фараону. Всі інші етапи економічної диверсії та геноциду Йосип спланує і здійснює сам під приводом необхідності майбутнього (за сім років!) порятунку єгиптян і, ясна річ під виглядом вірнопідданої служби фараону. Більш-менш уважний читач легко помітить, що історія знищення Єгипту голодомором та іншими способами, уже після Йосипа — одна з центральних тем усієї Суперкниги — в різних місцях її настирним рефреном повторюються заклики на кшталт:

"Стережися, тоді, щоб ти не забув Господа, що вивів тебе з єгипетського краю, з дому рабства". ("Повторення закону", розд. 6, §12).

Між іншим, саме "дім рабства" і є головним соціальним винаходом Йосипа, бо до його правління єгиптяни були вільним і, напевне, щасливим народом. Отже, "йоти" та "значки" "Старого Заповіту" заслуговують на більш пильну увагу

читача, бо деякі з них, виявляється, мають властивість збуватися двічі і більше разів у різний час і в різних місцях планети з різними націями та расами.

3. Боже, порятуй нас

Перекинувши всього-на-всього один аркуш тексту книги “Повторення Закону” зі сторінки 235, де надруковані широко відомі Заповіді Любові, на стор. 237 вищезгаданого видання, читач наткнеться на розділ, позначений жирною цифрою 7, що має назву “Як поводитися з поганими” тобто з усіма на світі людьми, крім “богообраних”, в тому числі з християнами усіх конфесій та сект. Вживаємо термін “директива”, бо відрізнити заповіді від настанов та законів важко (див. “директива № 11”).

Отже, цитуємо Суперкнигу:

директива № 1. Коли Господь, Бог твій, поведе тебе до того Краю, куди ти входиш, щоб заволодіти ним, то Він вижене численні поганські народи перед тобою: хіттеянина, і гіргашеянина, і амореянина, і ханаанеянина, і періздеянина, і хівейянина, і євусеянина,— сім народів численних міцніших за тебе.

директива № 2. І коли дасть їх Господь, Бог твій, тобі, то ти їх понищиш: конче учиниш їх зачаттям, — не складеш із ними Заповіту, і не будеш до них милосердним.

директива № 5. Але тільки так будете їм робити: жертівники їхні порозбиваєте, а їхні стовпи ламаєте, святі їхні дерева постинаєте, а бовванів їхніх попалите в огні.

директива № 11. А ти будеш виконувати заповіді й настанови та закони, що я сьогодні наказую виконувати їх.

директива № 16. І ти винищиш усі ті народи, що Господь, Бог твій, дає тобі, — не змилюється око твоє над ними, і не будеш служити їхнім богам, бо то пастка для тебе.

директива № 17. Коли скажеш у серці своїм: “Ті люди численніші від мене,— як я зможу вигнати їх?”.

директива № 18. Не бійся їх! Пильно пам’ятай, що зробив був Господь, Бог твій, фараонові та всьому Єгипту.

Порівнявши номери і зміст директив, особливо двох останніх, з номерами і змістом параграфів, на яких лежала рука Президента Кучми, коли він складав присягу, хочеться дізнатися:

- а) хто готував церемонію складання присяги?
- б) чия рука гортала сторінки Святого письма?
- в) чи брав участь у підготовці церемонії сам Президент України?

З 25 по 28 квітня 1995 р. у Києві збирався всесвітній форум, чи симпозиум, що розглядав питання: “За світ без екстремізму та фашизму”. Вищенаведені “Директиви знищення” хіба не предмет для обговорення на подібних форумах? Адже до сьогоднішнього дня ці “Директиви” ніким не скасовані. Вони на повному серйозі є Законом, інакше навіщо Президентові присягати на Біблії? Але не треба забувати, що хто порушує закон — сам потрапляє під його дію. Недарма в столиці України на день Києва було призначено ритуальне спалення так званої “Ладії времені”. Очевидно потоплення язичницьких святих зображень у 998 “оці було виконано з порушенням “директив знищення”, бо сказано “бовванів їхніх попалите в огні”. А як вам подобається настанова: “святі їхні дерева постинаєте”. Ось відкіля, виявляється, беруть свій початок екологічні проблеми. Відзначимо, що в російських перекладах Біблії на місці “святих дерев” шумлять “священні роци” тобто священні гаї, які, згідно з “директивами знищення” також мусять бути вирубані.

Хто має очі — хай читає, хто має розум — хай міркує, яким чином можна сумістити 10 Заповідей Господніх: Не вбивай! Не кради! і т.д., що проповідуються з усіх амвонів, екранів, але не здійснюються з директивами розділу 7, які не проповідуються, але здійснюються упродовж історії з особливою ретельністю, послідовністю та повнотою, тому що “ані йота єдина, ані жоден значок не минеться...” У чому тут фокус? А фокус до примітивності простий, але добре замаскований проповідниками. Вся річ у тім, що Заповіді Господні належать до осіб, об’єднаних поняттям “ближні”. А хіба можуть бути ближніми погани, на яких поширюються директиви розд. 7 чи розд. 12 “Повторення Закону”, та інших подібних розділів Суперкниги? Тобто, “заповіді любові” та “директиви знищення” відносяться до різних об’єктів і ніякого протиріччя тут немає. Це малопомітний, але надзвичайно ефективний прийом. У Суперкнизі він не раз використовується й надалі. Наприклад, той же Матфей там, де говорить, що Ісус прийшов не мир принести на землю, але меч, вживає вираз “вороги чоловікові — домашні його”. Тобто “домашній” і “ближній” — протилежні за значенням терміни. І справді, хіба може бути для поганина, чи християнина (що, повторюємо, з точки зору “богообраних”, одне і те ж) домашній його ближнім його? Та ні в якому разі! Інакше навіщо тоді Суперкнига? Навіщо директива 6 розділу 7, де говориться:

“бо ти святий народ для Господа, Бога свого, — тебе вибрав Господь, Бог твій, щоб ти був йому вибраним народом зо всіх народів, що на поверхні землі”.

> Явна претензія “богообраних” мати статус “ближнього” не тільки між собою, але й межі всіма гергішеянами, ханаанеянами, хіттеянами і т.д. (українці, серби, хорвати, словенці можуть тільки здогадуватись, під яким іменем закодовані вони), при цьому “небогообрані” досягають статусу “ближніх” тільки у виняткових випадках, про що й свідчить відповідна притча “про милосердного самарянина” з Євангелія від св. Луки. Цікаво, наприклад, чи вважав Янкель Тараса Бульбу своїм “ближнім”, коли віз його, ризикуючи власною головою, але за козацькі золоті червінці, в Дубно дивитися на страту останнього сина Бульби — Остапа? Що хотів сказати Микола Гоголь цим епізодом?

На сьогодні “збулося все” для єгиптян, шумерів, персів, латинян, галлів, кельтів, скіфів, прусів, ацтеків, інків, майя, для язичників і християн Візантії, Еллади, для багатьох інших народів Євразії та Африки, які були закодовані під назвами хіттеян, гіргашеян, амореян, ханаанеян, хіввеян, євусеян. Нещодавно Президент України виявив добру волю — вирішив оголосити конкурс на побудову пам’ятника жертвам тоталітарних режимів у Биківні, чи не варто було б під цим приводом від імені України звернутися до ООН або хоча б до ЮНЕСКО з пропозицією відзначати раз на рік День пам’яті полеглих народів — все-таки, мертві тримають живих. І не тільки тримають, але й вчать. Тому досі, слава Богу, ще не “збулося все” для китайців, японців, індусів, що у свій час сарацини значно утруднили процес масового проникнення “Благої Вісті” до цих Країв. Став можливим відповідний розвиток рідних віровчень, а, значить, і зміцнення національних імунітетів проти “милостей” бога племені Авраама, Ісаака, Іакова, якому слід віддати належне в справі виконання директиви: “Не поклоняйся чужим богам, бо то пастка для тебе”. Але що при цьому стало з усіма іншими, які порушили подібну заповідь своїх, рідних богів?!

Пророк Тарас безперечно розумів різницю між Саваофом і Рідним Богом, коли писав:

І візантійський Саваоф

Обдурить!

Не обдурить Бог.

Карать і милувать не буде

Ми не раби його.

Ми люде!

А безіменний українець, що склав і вперше проспівав пісню:

А вже років двісті козак у неволі

Понад Дніпром ходить, виглядає долі,

Вийди, Доле, вийди із води,

Визволь мене, серденько, із біди.

Хіба цей Українець трохи іншими словами не повторив близьке і зрозуміле кожному з нас, Дажбожих внуків, знамените, тисячолітнє: “ВИДИБАЙ, БОЖЕ!”?

“Молодь України”, 26 січня 1996 року

ЗАТЕМНЕННЯ БОГА ЖИВОГО

Чи не найактивнішою сектою (серед багатьох інших), яка нав'язливо намагається вербувати нових прибічників (прозелітів), є секта "Свідків Єгови". Її молоді, добре одягнені, вишколені проповідники та проповідниці ходять по майданах та квартирах, пропонують літературу, агітують, заводять дискусії з українцями, голови яких затуркані проблемами пошуку шматка хліба. Але настирні єговісти, розповсюджуючи мальовничі книжечки "Сторожової башти", заводячи правильні, солоденькі розмови про необхідність вдосконалення душі, насправді займаються підготовкою Армагедону зокрема, сортуванням людей на "чистих" і "нечистих" (за їхньою термінологією на баранів та козлів), між якими і повинна начебто початися священна битва перед кінцем світу, тобто остаточне взаємне знищення українців українцями, після чого на нашій землі має настати царство єговообраних. Таким чином, цілком легально до лютого антагонізму марксистсько-ленінської класової боротьби єговісти додають свій посильний внесок, тільки вже в юдохристиянській упаковці.

Сьогодні, коли українці протистоять українцям у лавах комуняк та демократів, націоналістів та інтернаціоналістів, україномовних та рускоязычних, віруючих та атеїстів і т.п., коли соціальна напруга, викликана обманом, грабунками, спекуляціями трастів, компаній, урядовими програмами економічних погромів, недалеко від свого апогею, людям втовкмачується в голови ще й неминучість близького кінця світу, що, в принципі, не є великою брехнею, бо самі "пророки" свідомо проводять україноненависницьку діяльність у цьому фатальному напрямку.

Звернувшись до історії націй легко переконатися, що "кінець світу" — не обов'язково тотальна, всепланетна одноразова акція. Кінець світу вже відбувся послідовно для єгиптян, шумерів, вавілонян, персів, еллінів, скитів, римлян, галлів, русів, прусів, ацтеків та всіх американських червоношкірих, для сибірських народів, для аборигенів Австралії та Нової Зеландії, але райське життя після тих Армагедонів чомусь не настало. Щоправда, дехто добряче нажився, загарбавши багатющу спадщину знищених націй. Не допустили організації кінця світу в своїх державах китайці, індійці, японці, за якими, безперечно, майбутнє тисячоліття, бо рівень самосвідомості цих народів, їхня духовна незалежність від ворожих віровчень — основна запорука Незнищенності та Безсмертя. Нам би, українцям, такі проблеми!

Але поки що нам пропонують "всесвітню державу" під управлінням невидимого кнесету, який складатимуть 144 000 єговообраних "соправителів" Ісуса Христа. Єговісти заповнюють, що в оті 144 тисячі можуть увійти праведні представники будь-яких земних народів. Але таку видатну можливість вцент спростовує "Святе письмо". В "Об'явленні св. Іоана Богослова" (розділ 7) ось як висвітлюється тема спасіння єговообраних та знищення світу. Розділ має назву "Попечатання Божих рабів". Але вже в самій цій назві — фальсифікація. Замість "рабів Єгови" вживається вираз "Божих рабів". Отже:

§2, “І бачив я іншого Ангола, що від схід сонця виходив і мав печатку Бога Живого (Єгови). І він гучним голосом крикнув до чотирьох Анголів, що їм дано пошкодити Землі та Морю,

§3, говорячи: “Не шкодьте ані землі, ані морю, ані дереву, аж поки ми покладемо печатки рабам Бога нашого (Єгови) на їхніх чолах!”

§4. “І почув я число попечатаних сто сорок, чотири тисяч! попечатаних від усіх племен Ізраїлевих синів:

§5. З племені Юдиного — дванадцять тисяч попечатаних, з племені Рувимового — дванадцять тисяч, з племені Гадового — дванадцять тисяч.

§6. З племені А сирового — дванадцять тисяч, з племені Манасіїного — дванадцять тисяч, з племені Нефталимового — дванадцять тисяч” і. д.

Хто зацікавиться, хай відкриє Суперкнигу Старого і Нового Заповіту на стор. 1508, видання Московського Патріархату за 1988 рік, і на власні очі переконається, звідки беруться 144 тисячі єговообраних. Це 12000 x 12 колін ізраїлевих = 144 тисячі “правителів” та організаторів Армагедону. Далі, в розділі 9, розповідається, як:

“З диму на землю вийшла сарана” “І наказано їй (ким?), щоб вона не шкодила земній траві, ані жадному зіллю, ані жадному дереву, але тільки тим людям, які на чолах не мають печатки Божої (єговської)”.

Ось таким чином. Виявляється, навіть не всі євреї вважаються єговообраними, а тільки 144 тисячі з них. Всіх інших має бути “пошкоджено”. Можливо, фюрер керувався саме цим параграфом, коли обрубав “сухі гілки дерева ізраїльського”. Але цю обставину проповідники старанно обминають і брешуть у своїх проповідях, що до числа єговообраних може бути зарахований хто завгодно. Чи могли б єговообрані без холуйської запопадливості аж ніяк не єговообраних проповідників-українців досягти своїх цілей? Зрозуміло, що ні.

Отже, знову стоїмо, як лицарі, на роздоріжжі, перед вибором: сліпо вірити проповідникам, не розбираючись, що насправді від них вимагається страшною чорною інструкцією по організації кінця світу під назвою “Біблія”, або ретельно розібравшись, повернути “святую” Суперкнигу її творцям на води Йордану, а самим зайнятися побудовою власного життя на підвалинах традиційного українського звичаєвого права, здорового глузду та природних, справді Божих Законів.

“Молодь України”, 2 лютого 1996 року

УКРАЇНОЖЕРИ В ПРОГРАМАХ І СИМВОЛАХ

Ще не встигли вщухнути пристрасті навколо “Програми розвитку російської культури в Україні”, народженої в надрах Міністерства міграцій та культур, як в засоби масової інформації проникло повідомлення про “Державну програму розвитку єврейської культури в Україні на 1995-2000 роки”, розглянуту Кабміном 13 вересня 1995 року. І хоча програма ця ще в стадії проекту, навколишня дійсність переконує нас, що цей проект реалізується набагато швидшими темпами, ніж будь-яка інша українська програма. Газетні публікації, телерадіореклама рясніють повідомленнями про організацію та відкриття єврейських центрів у різних містах, гімназій тільки для єврейок, безплатних навчальних закладів тільки для євреїв від дитячих садків до соломонових університетів і т.п. І весь цей сепаратний розгул єврейської культури відбувається на тлі повного занепаду культури української. У таких обставинах кожен мислячий українець не має права залишатися байдужим. Небезпека, про яку попереджує, зокрема, політичний оглядач “Вечірнього Києва” відносно того, що “юдаїзм може заступити місце української національної ідеї, а незалежна Україна може перетворитись на хозарський каганат” — реальна. В руслі цієї ж небезпеки виникають такі потворні явища, як повсюдне поновлення антиукраїнських пам’ятників та символів. Наприклад, намагання поновити пам’ятник катюзі українців Катерині II в Одесі мером Гурвіцом, відкриття в Харкові погруддя ініціатору, на щастя, нездійсненого проекту депортації українців до Сибіру, маршалу Жукову... І все це в той час, коли ніде в Україні немає пам’ятників Івану Гонті та Максиму Залізнику, хоча дивовижний проект пам’ятника цим героям був створений Іваном Макаровичем Гончаром ще в 60-х роках. Немає, навіть у проекті пам’ятника Великому українському Князю Святославу Хороброму — ліквідатору хозарської імперії зла, головним заняттям якої була работоргівля українськими хлопчиками для веслування на галерах і дівчатками для гаремів.

В українофобському дусі відбулося і поновлення юдейського символу архистратига Михаїла як герба столиці України, який був нав’язаний нам як герб тією ж катюгою Катериною 1782 року, коли імперію ділили на губернії. Що ж має означати символ архангела Михаїла — покровителя юдеїв, для українців? В Об’явленні св. Іоана Богослова, в заключному розділі Біблії, в цій параноїдальній інструкції по організації кінця світу, архангел Михаїл скидає з неба (!) змія на Землю (“ось бачите, які у нас сидять на небі” — казав Тарас). Цей змій починає пожирати всіх підряд. І все. Ось весь подвиг архангела. Хто не забув дитячу казку про Кирила Кожум’яку, знає, що Кирило боровся зі змієм і таки вбив його. Тобто врятував свій народ. А тут скидають змія з неба (!), щоб він пожирав народи. І цей символ пожирання українців майорить над Київрадою. Тож чи варто дивуватися з того, що спроба поховання Патріарха в Софійському соборі мала такий кривавий фінал для українців. На той час уже був прийнятий герб м. Києва — архангел Михаїл — покровитель юдеїв. Свідомо чи несвідомо, але символіка свою справу робить. Апокаліптичний змій — Самаель виповз з подвір’я Софійського собору цього разу у вигляді кривавого загону.

Якби герб Києва прикрашала постать засновника столиці Кия, князя Святослава Хороброго, або навіть Кирила Кожум'яки, то "великий" комбінатор Остап Бендер, напевне, не насмілився б прикрасити свого кашкета таким гербом. Ось і сьогоднішні комбінатори, натхненні антиукраїнською символікою, начхавши на всі програми відродження і утвердження українства в Україні, за награбовані в українців гроші, швидкими темпами розвивають неукраїнську культуру. Шановний професор Дмитро Степовик, трактуючи архангела Михаїла, як начебто покровителя козацтва, наводить дані про те, що цей символ майорів на прапорах Візантії та християнізованої Римської імперії. При цьому за єзуїтським звичаєм увага слухачів, ясна річ, не акцентується на тому, що сьогодні ні Візантії, Римської держави, ні Славного Війська Запорозького Низового, завдяки "покровительству" архангела, давно немає, тому що біблійний змії Самаель пожер кожного з них у свій час. Ось якого "покровителя" має Київ.

Але найсмішніше те, що автори "програми розвитку єврейської культури в Україні" навіть не звертають уваги на той факт, що, згідно з новітніми паспортами і євреїв в Україні немає (і), бо ліквідована відповідна графа про національність. Як же тут не згадати одного з персонажів книжки "Золотой тельонок" Хірама Бурмана, який скрізь, куди б він не потрапив, цікавився єврейським питанням, і тільки ним. Відповідне запитання він задав і Остапу Бендеру, який відповів, що "єврейська вапроса в ССРСР нет!" Як, обурився Хірам Бурман, євреї в ССРСР є ж? А ось так, відповів Остап, євреї є, а "вапроса нету!" У незалежній Україні ситуація зворотна — євреїв, завдяки скасованій п'ятій графі, немає, а "вопрос", як бачимо, є. Але нинішніх комбінаторів антиукраїнських програм подібні протиріччя зупинять тільки тоді, коли українці поставлять і вирішать належним чином в Україні Українське Питання.

"Молодь України", 14 червня 1996 року.

Довідка:

"Про Самаеля вчить Кабала, що він той змії, який довів до гріхопадіння Єву; він же підбурює людей на погані вчинки, потім, чисто по-єврейськи, сам про них доповідає в небесному сенаті, і сам же, нарешті, виконує вирок цього верховного суду".

("Свобода і євреї", Д. С. Шмаков, московська міська друкарня, 1906 рік, стор. СXXX.)

ТЕХНОЛОГІЯ БІБЛІЙНОГО ПРОРОЦТВА

У лабіринтах суспільної людської свідомості та підсвідомості є цілий космос можливого розвитку подій. Щаслива та нація, яка сама по собі здатна зробити правильний вибір майбутнього. І навпаки, — горе тим, хто дозволяє здійснювати вибір долі стороннім пророкам.

Невдовзі після Чорнобильської катастрофи незабутній Олесь Гончар опублікував статтю “Звізда Полин”, яка була чи не першою, що привернула увагу світу до біблійного пророцтва цього ядерного Армагедону. Виникло запитання: а чи немає в суперкнизі пророкувань інших українських катастроф: як минулих, так і майбутніх. З’ясувалося, що є. (Спробу встановити певну математичну закономірність у виникненні подібних катастроф упродовж всесвітньої історії робить Володимир Осипчук у своїй книжці “Вістина”, див. стор. 197).

Коли Провидіння вказало автору цих рядків, що шукати аналогію голодоморів та колективізації українців треба саме в суперкнизі (див. кн. “Буття”), і, коли ця дивовижна аналогія виявилась майже повною тотожністю, аж до ідентичності імен Йосипів — чужоплемінних правителів Єгипту та СРСР, стало зрозумілим, чому в середовищі єговообраних Київ фігурує під зневажливим назвиськом — Єгупець. Бо повторити катастрофічну долю Єгипту, маючи упродовж тисячі років перед очима, в суперкнизі, повний сценарій його погібелі, це справді безприкладне тухтійство і ганьба як служителів “святої” церкви, так і будь-якої іншої верстви нації, що претендує на титул провідника та просвітителя українців.

Ви тільки зверніть увагу на дебільну символіку снів Фараона, згідно з якими Йосип пророкує єгиптянам голодомор аж через сім врожайних літ. Не вовки пожирають корів, і не корови пожирають колосся, ні! Колоски пожирають колоски, і корів пожирають теж корови. Був у Фараона такий сон, не було його — це діло десяте. Головне записати цю нісенітницю до “святого письма” і здійснити далекосяжні, небезкорисливі заходи, вселивши у підсвідомість селян (колоски) та пастухів (корови) фатальний страх перед повсякчас можливими засухами та недородами, страх, який і без того завжди присутній у людей тяжкої праці. Тут же й зародок майбутнього антагонізму класової боротьби — взаємне пожирання товстих та худих. Заразом і натяк на вказівку — єгиптян можна подолати тільки за допомогою самих єгиптян (колосся пожирає колосся). Фараона, ясна річ, слід заблокувати теж за допомогою самого Фараона, відірвавши його од рідних радників шляхом дискредитації їх (ніхто, крім Йосипа, не “вгадав” дебільного сну). А далі — справа техніки — лжепророку доручаються всі важелі правління і він без найменших перешкод втілює власне лжепророцтво в єгипетську (вавилонську, еллінську, персидську, латинську, індіанську, ефіопську, українську і т.д.) дійсність. За марновірство правителя народ розплачується свободою і власним безсмертям. Перед країною постає страхітливий привид голодної смерті, хоча засіки її переповнені запасами збіжжя — “як морським піском” і нема числа для позначення його кількості. Після семилітнього вигрібання в народу добутого тяжкою працею зерна перший-ліпший неврожай неминуче обумовлює голод. Тепер випадає нагода вигрібання, або, за біблійною

термінологією, “вичерпування” в голодуючих інших коштовностей. У біблійному сценарії фігурує срібло. “Дай же нам (нашого) хліба, нащо нам помирати перед тобою, тому що в нас вичерпалося срібло”, — звертаються єгипетські ходаки до єгипетського кагановича. Чому саме срібло так цікавило чорного пророка? А просто річ у тім, що срібло — добрий антисептик. Вичерпавши срібний посуд у єгиптян, Йосип забезпечив ним своїх одноплеменців, вберігши їх від можливих хвороб, і разом прирік єгиптян на всілякі, до того невідомі їм епідемії, що й зафіксував наступний діяч, лютий ворог Єгипту, Мойсей під виглядом “насланої” ним шостої кари єгипетської — різних страшних виразок на тілах нещасних. Вражають не так “пророцтва” та “чудеса” єговообраних діячів, як догідлива традиція юдохристиян всіх конфесій поклонятися цим “чудесам”. Отже, впродовж двох-трьох поколінь до того вільне, горде, щасливе, працювате, красиве, цивілізоване, але надміру довірливе населення Єгипту було повністю деморалізоване, винищене, зведене до жалюгідного, варварського рівня, а в подальшому й до повної погибелі. А діячі, що запланували і здійснили цей злочин перед Богом і Космосом, піднесені єговообраними до рангу “пресвятих” благодійників.

Будучи смиренно вдячним Рідним Богам за допомогу в пошуках історичних аналогій до українських катастроф, автор все ж не перестає дивуватись тому, що так невимовно туго сприймаються людьми очевидні речі. Раз по раз виникало питання — невже за 1000 літ християнського досвіду ніхто з дослідників суперкниги не звернув уваги на біблійну традицію планування й здійснення злочинів під машкарою пророкувань? Наприклад, єгипетські ієрогліфи, на відміну од китайських, — у повсякденній практиці не вживаються, бо знищений етнос, який ними користувався, а іврит — засіб спілкування “спасателів” єгиптян з мертвої (чи штучної?) став державною мовою нової держави. Ось у якому “чуді” слід би було розібратися нашим просвітителям. У бурхливому морі книжкової та макулатурної стихії з Божою допомогою автору вдалося натрапити на рідкісний твір Олексія Шмакова “Свобода і Євреї”, видання 1906 року. Наводимо уривок, в якому подається вельми повчальна як для українських християн, так і для язичників, точка зору самих кривих нащадків “спасателя” Йосипа на єгипетські події:

“У самих євреїв є книга “Сефер Гаютар”. Вона претендує на дуже давнє походження і на таку важливість, що читання її може замінити обов’язкові та термінові заняття горою (п’ятикнижжям) для торговців та мандрівників з євреїв, що не мають часу для вивчення тори. На стор. 100 цієї книги (див. видання 1874 року в Варшаві), з метою навчання правовірних ізраїльтян розповідається, що один із синів Іакова — Йосип, проданий братами в Єгипет, став там першим після Фараона правителем і, скори ставшись семилітнім голодом, привів корінне населення, за його ж рахунок у такий стан, що воно не тільки позбулось всієї своєї рухомості та нерухомості, але й самого себе закабалило в рабство. Разом з цим батька свого і братів Йосип поселив у найкращій частині Країни, відібране в єгиптян золото й срібло — 72 кікари (1 кікар — 3000 рублів золотом) та велику кількість коштовних каменів розділив на чотири частини й приховав на майбутні часи, тобто для наступних поколінь “обраного народу”, біля Червоного моря, на березі Євфрату, навіть в Індії та Персії. Усім іншим золотом Йосип наділив своїх

братів, невісток і їхніх домашніх так, що в скарбницю Фараона потрапило всього-на-всього двадцять кікарів, — такий ідеал синів Іуди”.

Отже, сини Іуди, на відміну од “наших” духовних провідників, чудово усвідомлюють, що Йосип не просто накаркав лихо на голови єгиптян, а ретельно організував його і виконав в інтересах колін ізраїлевих. І цей біблійний епізод пропонується використовувати як приклад для наслідування прийдешніми поколіннями єговообраних, що й було здійснено, зокрема, в умовах УКРАЇНИ. Яких ще коментарів потрібно тяжко вченим апологетам юдохристиянства? Хто після цього може впевнено стверджувати, що так звана “звізда Полин” — випадковість, що вона не була заздалегідь запланована ще при обранні місця розташування АЕС у районі Чорнобиля, щоб надійніше підтвердилось пророцтво суперкниги? Але з цими проблемами ні влада, ні освіта, ні “Просвіта”, ні партії, ні так звані громадськість і знатися не хочуть. Що ж, стадо худоби теж не хоче, чи не здатне знати, що його рано чи пізно заріжуть. Одначе...

Іван Франко у “Сотворенні Світу” зауважує, що ніякі історичні джерела Єгипту не наводять даних про існування в дійсності Йосипа та Мойсея. Це міфічні постаті. Вони існують тільки в суперкнизі. Цілком можливо. Але впродовж історії не бракує вражаючих уяву випадків втілення в буття (чи в небуття) чорних біблійних сценаріїв. Хіба ліквідація заощаджень в ошадкасах з наступними грабунками українських старушенцій трастами та академіями євробізнесу, або пограбування народу з допомогою інфляції не те ж саме, що й вичерпування срібла у єгиптян?

Під час обрання пан Президент грізно зобов’язався повернути українцям 15 мільярдів доларів, вкрадених і вивезених за “бутор”. За свідченням преси, на сьогодні ця сума вже перевищила 20 мільярдів. Але Президент скромно мовчить, хоч і має під своєю орудою армію спецслужбовців, які так хвацько ще не так давно виловлювали українських інакодумців. Народ обурюється, але теж мовчить.

“НЕ ПОКЛОНЯЙСЯ ЧУЖИМ БОГАМ, БО ТО ПАСТКА ДЛЯ ТЕБЕ!” (див. “Повторення закону”). Тисячу років українці перебувають у духовному, а отже, і в матеріальному капкані, несучи кару за поклоніння чужому юдейському ідолу Єгови. Чи не настала пора зрозуміти, що ЄГОВА — НЕ БОГ і БОГ — НЕ ЄГОВА. Чи не настала пора визволитися з давно проіржавленого капкана? Пора. Але всі партії та уряд моляться саме на Єгову і роблять ставку на інвестиції чужого дядька, які підтримують і підтримуватимуть українців, як мотузка підтримує повішеного. Японці, до речі, теж ядерна нація, на чужого дядька не надіялись. Страшну біду вони долали власними силами, з допомогою ВЛАСНИХ БОГІВ. В Об’явленні Іоана Богослова немало місць, які, при певному бажанні, можна тлумачити, як пророцтва. Наприклад, скинутий з неба так званим покровителем Києва, архангелом Михаїлом, змій Самаель почав завзято ганятися за Жінкою, що мала народити дитину. (Чи не тому так знизилось дітонародження після внесення зображення архангела в нинішній герб Києва, чи то пак — Єгупця). Але Жінка втекла в пустелю. Тоді змій випустив зі свого отруйного рота річку, щоб усе-таки потопити ту Жінку. Отож — уявимо собі, що для втілення в дійсність цього пророцтва, за аналогією з Чорнобилем, тобто “звіздою Полин”, необхідно

зірвати греблю Київської та інших ГЕС. Загибло б 35 мільйонів українців в басейні Дніпра, зате скільки б лементу зчинилося б у “цивілізованому” світі про здійснення чергового пророцтва суперкниги! Але хіба це була б акція Бога? Ні, це була б справа рук антибога Єгови, як і сам вибух Чорнобиля, як усі на світі штучні революції, колективізації та голодомори, як пограбування народів за допомогою інфляцій та трастів, як потворна брехня, про наміри ощасливити українців американським способом, яким єговообрані “ощасливили” чорно— та червоношкірих, але “наші” правителі та просвітителі це “ощасливлення” сором’язливо замовчують.

Сумно та невесело, докірливо, але оптимістично поглядає Всевишній на свій безталанний український народ, терпляче чекаючи, коли ж ми наберемося власного розуму та сили, витворимо власний Український Релігійний Закон і візьмемо власну Долю у власні руки. Одначе, саме цього року маємо нагоду відзначити відразу три жалобних річниці: 75-річчя голодомору 21-23 років, 60-річчя ежовщини та 50-річчя голодомору 1947 року. Є над чим замислитись українцям напередодні нової тисячолітньої доби.

“Молодь України”, 18 березня 1997 рік

ВИЗВОЛЯЙМО БОГА

У всесвітній історії важко знайти більш разючий приклад руйнівних наслідків духовного іґа, ніж масовий психоз, ворожнеча, повний моральний розклад, занепад і погибель незліченної лічби племен, націй та цілих рас в результаті діяльності єговопоклонників. Причому прийоми і методи цієї діяльності по винахідливості ледве сягають рівня риболовного гачка, але за ефективністю перевершують Чорнобиль. Гідна подиву здатність мільйонів періодично потрапляти в одні й ті ж самі тенета і косяками щезати в імлі століть, не знаходячи засобів порятунку, не попередивши нащадків, або хоча б сусідів про смертельну небезпеку. Одні й ті ж методи підкупу, обману, залякування. Одна і та ж підміна ідеалу ідолом. Одна і та ж інквізиція — репресії церкви, чи репресії проти церкви. Репресії партії, чи репресії проти партії. Один і той же результат — винищення тубільців при допомозі війни, чи без неї. Змінюються назви держав і народів від єгиптян та асирійців до моґікан та українців, вдосконалюються технічні можливості, але суть геноциду стабільна, як могила.

В чім корінь такої стабільності? Звернімо увагу, що там, де винищені, або винищуються корінні нації, як правило панує культ біблії, так званої “священної” книги. Порівнявши Китай, де споконвіку живуть китайці, а культу біблії практично нема, і Європу, де упень знищені франки, сакси, пруси, венеди, гуни, кельти, латинці, руси, даки, де сьогодні винищуються югослави, зате авторитет “книги книг” — незаперечний, ловиш себе на думці, що славнозвісний попівський собака закопаний саме тут, при допомозі біблії. На жаль, мало хто з філософів чи дослідників звертає увагу на таку витончену психологічну “дрібницю”, а насправді, психотропну диверсію бібліїстів, як вживання в перекладах суперкниги чужого для неї слова і поняття БОГ (Gott, Deus, God). Метою такої диверсії є нейтралізація природного етнічного богорозуміння — єдиної сили, здатної протистояти теологічній експансії єговопоклонників, яка завжди передує фізичному винищенню аборигенів. В результаті аналогічних фокусам ярмаркових наперсників маніпуляцій Бог всякого племені, до якого приходить біблія рідною мовою, несподівано опиняється, ніби злочинець, в ув'язненні за наскрізь іржавими ветхозавітними ґратами. Професійні перекладачі знають, що, навіть, при перекладах простих понять, таких, як “стіл”, “лід”, “дерево” з мови на мову можуть виникати певні нюанси і навіть ускладнення, бо африканський бушмен, чи баварський німець можуть мати різні уявлення і словесні відповідники для позначення одних і тих же речей та явищ.

Стосовно ж перекладу назви центральної біблійної персони, професор Володимир Шаян зауважує:

“Новіші перекладачі біблії звергають увагу, що в ориґіналі слово “Бог” дуже часто звучить ім'ям власним жидівського “бога”, себто “Яхве”. Відповідні місця треба би отже перекладати “Яхве” твій Пан”, або “Яхве твій Володар”... Змисел остається усе незмінно той самий. “Бог, Господь твій” чи “Яхве твій Володар”, усе залишається одним і тим самим Демоном жидівської раси, що жене її на найбільш криваві підбої і народовбивства”. (Див. В.Шаян “Біблія, як ідеолоґія”)

Українське ж, як і всеслов'янське, праіндоєвропейське слово і поняття БОГ в основі своїй має ментальне наповнення повністю протилежне ксенофобській, біблійній природі Єгови (Ягве, Саваота, Адоная). Саме тому скрізь в біблії, де вживається НАШЕ СЛОВО БОГ, для ясності мусимо відновити, хай в українській транскрипції, але відповідні ветхогебрейські терміни. Тим не менше НАШ БОГ, підступно прикований перекладачами до ветхозавітної колісниці, перебуває в юдохристиянській неволі вже понад тисячоліття, з часів Кирила і Мефодія.

Бог, Бус, Біг, Бож, Матір Божа, Бозя (дит.), польська Матка Боска, як і великомучениця Боснія, якій ворогами слов'янства нав'язані нескінченні, криваві, анти-Божі змагання, всі ці слова і поняття ніколи не належали до біблійних. Але хитрі шахраї від теології і перекладацтва (недарма при створенні грецького варіанту біблії — Септуагінти 2300 років тому брало участь 72 рабини) шляхом простої підміни слова нав'язали НАШОМУ БОГОВІ роль аналога Єгови. При цьому українці автоматично були обернені на "рабів Божих" — тобто на рабів Єгови, хоча БОГ ніколи не збирався нав'язувати рабства своїм рідним Дажбожим синам і онукам. Коли ж ми, українці, припинимо цей нечестивий антиБожий шабаш? Адже сьогодні нікому і в голову не приходять перекладати прізвища Ейнштейн, Васберг, Васерман чи Шварцман, як самотній камінь, Біла гора, або Чорний, чи Водяний чоловік! Між іншим, як перегукуються ці єговообрані прізвиська з тубільними іменами корінних американців, яких прибульці з юдохристиянської цивілізації винищили упень попередньо оббрехавши і звинувативши їх у дикунстві, хоча демон племені Абрама, Ісака та Янкеля, Єгова за жадобою крові перевершує всіх дикунів і людоджерів Старого та Нового Світу. Хто в цьому сумнівається, хай перечитає п'ятикнижжя Мойсея.

Отже — довідка: НАШЕ РІДНЕ УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО БОГ у відповідних місцях майбутніх перекладів біблії обов'язково мусимо замінити термінами, про які, до речі, сьогодні має змогу знати всякий бурсак будь-якої богословської (єговословської) школи середнього ступеня:

I. 1. Еллохім — Множина від Ель: могутність, велич (Елів?) Буття 1: 1. Ха-Елохім — істинний Еллохім, щоб відрізнити від Е-Елохіма — термін, який вживається для позначення язичеських Богів у суперкнизі (а ще намагаються дурити довірливих людей, що в біблії проповідується монотеїзм).

2. Ель-Еліон — Всевишній Ель. Вихід 6: 3.

3. Ель-Шидай — Всемогутній Ель. Вихід 6: 3.

II. 1. Єгова — самоіснуючий, суцільний, Левіт 24: 16.

2. Єгова-Рафа — Єгова — лікар твій, Вихід 15: 26.

3. Єгова-Ніссі — Єгова, прапор мій, Вихід 17: 15.

4. Єгова-Шалом — Єгова — мир, Кн. Суддів.

5. Єгова-Раах — Єгова, пастух, Кн. Псалмів 22: 1.

6. Єгова-Іре — Єгова, наглядач, Буття 22: 14.

III. Ав-отець (Авва, отче — вираз Христоса) Кн. Ісайя.

IV. Адонай — від адон — пан.

Застосовуються також терміни Єгова-Ціднену, Єгова-Мамах; Саваот.

Як бачимо, і загальних, і власних імен більш ніж досить, але, без терміну БОГ “Суперкнига” ні за яких обставин не стала вважатися “святою” в неюдеїв.

Ось в чому фокус! Стали б неможливими підміни правди — брехнею, царя — тираном, власності — папірцем-ваучером, любові — сексом, української священної мови — чужою і т.п. Одним словом, з нашим Богом відкололи той самий номер, що й біблійний Йосиф у Єгипті з Фараоном, коли спантеличений правитель віддав лазутчикові глибоко ворожого племені всю повноту влади, сказавши:

“Ти будеш над моїм домом, а слів твоїх уст буде слухати весь мій народ. Тільки трон я буду вищий від тебе” (Буття 41: 40). І далі: “І Йосиф піднявся над Єгипетським Краєм” (Буття 41: 45).

Аналогічним способом над Українським Краєм піднявся ідол Абрама, Ісака, Янкеля, Єгова, заблокувавши при допомозі “суперкниги” доступ українців до Рідного Бога.

До міфічної дати 2000-ліття Ісуса Христоса (неписьменного палестинського діяча, справжнє ім'я якого Єгошуя, яке, до речі, і повинно фігурувати в українських перекладах “Нового заповіту”) планується чергове видання біблії у перекладі на сучасну українську мову.

Тож, чи не досить нас дурити? Вимагаймо від перекладачів, з біблійного товариства, особливо від головного виконавця перекладу, доктора теології о. Рафаїла Турконяка, поліглота: перекладаючи біблію, не вживайте всує нашого слова БОГ, якого там ніколи не було в оригіналі. Не продовжуйте тисячолітню традицію ошуканства та душогубства. Майте БОГА в серці. Єдиного у Сварзі, Всемогутнього, Багатопроявного.

“Молодь України”, 16 грудня 1997 рік

ДУХОВНИЙ НАПАЛМ

(роздуми рідновіра)

*“Нація повстає в той момент,
коли народ усвідомить собі наявність
свого власного, окремого від інших, Бога”*

(Шеллінг)

“Віра — це найвища цінність народу. Народ, який покидає свою віру, покидає свою душу, свої ідеали. Йде на службу чужим “богам”. Там він може бути тільки рабом, або прислужником. Почуття меншовартості перед чужою культурою і чужим духом буде його прокляттям...”

За різних “богів” будуть різатися сини одного Батька... Буде він (народ) наслідувати всяке зло і всяку погань світу. Не буде знати, що зле, а що добре. Буде вічно хитатися і не буде в ньому єдності. Ніщо не буде в ньому тривалим авторитетом. Не буде він цінувати власних великих мужів і власних великих досягнень тому, що кожному цінність буде міряти чужою мірою. Великим буде тільки те, що в чужинців. Власних цінностей він не зрозуміє і не оцінить. Правдивий Володар Народу буде маленьким в очах народу без віри. Народ не зрозуміє і не зможе його пошанувати. Чим більші цінності загубить такий народ, тим більше буде його розгублення і приниження...

Він буде шукати захисту і спасіння в чужих “богів” так довго, аж поки не зрозуміє, що своє спасіння він може знайти тільки У ВЛАСНІЙ ВІРІ...”

Таким пристрасним, полум’яним посланням, викладеним у праці “Проблема Української Віри” Великий Віщун, Професор Володимир Шаян звертається до вічних, живих і ненароджених Українців нинішнього і майбутнього тисячоліття з далекого вже 1946 року.

Не потрібно ні тлумачень, ні коментарів. Кожна думка, кожне слово, кожна титла і кома спалахує ранковою зорею посеред тисячолітнього дрімучого мороку національного лиха, пробуджує сумління, посилює надію, освітлює дорогу все новим і новим прихильникам рідної віри, як межі мислячим українством, так і поза ним. Але...

Не встигли ми розібрати завали комуністичної руїни, як шаленими темпами почали виростати мури “нової” духовної деспотії чужовір’я. Керівні структури усіх трьох форм (чи скільки їх там) розподіленої влади до болі в очах нагадують благословенні ними ж довірчі товариства необмеженої безвідповідальності (трасти, фонди, банки та всякі інші “Меркурії”).

Різниця тільки в тім, що поки Верховна Рада встигає видати закон, Кабмін встигає ним знехтувати, президент встигає накласти вето, довірчі товариства, швиденько обікравши українців, встигають зникнути. Таким чином,

лавиноподібний процес розкрадання, деморалізації, деградації України, як і всієї Слов'янщини не припиняється. Заяви публічних політиків які нещодавно претендували на роль українських Махатм Ганді про те, що в Україні юдеям буде жити краще ніж в Тель-Авіві, а всім іншим нацменшинам краще, ніж в їхніх рідних державах — ці заяви нахабно справдилися. Виявляється — це була не тактика, як дехто смів вважати, а стратегія горе-політиків. І саме ця стратегія стала причиною того, що життя українців на землі батьків все страхітливіше нагадує животіння афроамериканців та корінних аборигенів періоду работоргівлі. Нас намагаються скасувати не тільки як державотворчу націю а, навіть, як етнос буденною ліквідацією відповідної графи в документах.

Спочатку СКАСУВАЛИ СЛОВО — українець(ка). Потім в бланках для перепису населення скасували графу про сумарні прибутки та розміри власності громадян. Це значить, що від громадськості злочинно приховується, як рівень матеріального зубожіння українців, так і рівень безприкладне грандіозних маєтностей паразитуючих кланів. Чужомовні і чужоплемінні “всеукраїнські” mass media-рептильки аж захлинаються від цинічного смакування посіяного ними ж всілякого паскудства, яке щодня виригається в суспільство з їхніх отруйних нутрощів. І ніхто не вдарить в дзвони, не гукне до людей: “Обминайте, не виписуйте, не купуйте, не читайте цього паскудства! Бо за ваші гроші калічать і вас, і ваших дітей!” А де ж ви, служителі культу? А служителі культу Іешуї (партійна кличка “Ісус Христос”) зайняті крім міжконфесійних розборок, ще й проблемою заповнення посткомуністичного ідеологічного вакууму. Ця проблема полягає в тому, щоб талмудизм марксистсько-ленінського гатунку у свідомості обивателя якнайшвидше поміняти на талмудизм юдохристиянського біблеїзму “в часті гоєв касающейся”. Черговий раз міняють шило на швайку. Черговий раз, бо в 17-му році міняли швайку на шило. Причому, як жерці культу Яхве-Іешуї, так і жерці культу Мордехая-Маркса і Бланка-Леніна зі шкури вилазять, щоб заховати швайку талмудизму в “демократичному” мішку ринкової економіки. Але той мішок ними ж спорожнений настільки, що з нього в усі боки стирчать самі лише швайки численних угруповань, об'єднань та партій, які виконують чергову програму-мінімум єговообраних. Чия діяльність їм буде до вподоби — тих єговообрані пропустять в парламент. Хто не сподобається — буде звідти викинутий, як депутат Хмара, хоч як би він не старався вигородити сумнозвісного Фіму Звягільського.

Зате щедра та розкішна держадміністрація все Храми мурує, В Умані шаленими темпами будується величезна на 5 тисяч юдеїв синагога. До слова сказати, декілька років назад з Індії синагоги, по камінчику розібравши, вивозили. Чи не в Україну? От тобі і “євангелізація”! Звичайно ж жоден з служителів культу Яхве-Іешуя, жоден з нардепів чи інших держдіячів ні словом ні думкою не похопиться про те, що в доблесному місті-герої Києві, як і по інших Українах необхідні пам'ятники героям Святославу Визволителю, Івану Гонті, Максиму Залізнику, Устиму Кармелюку, Євгену Коновальцю, Василю Стусу, зрештою, і Володимиру Шаяну, а не тільки Рабіновичу на Бесарабці чи Чижику Пижику на Майдані.

А тим часом і батьки і вчителі, що залишилися сам-на-сам з велетенським, багатоголовим телечудовиськом, сам-на-сам з незліченними згряями акул ефіру та пера, б'ються, як риба об лід, в нерівній боротьбі проти наркомафії, владомафії

та малолітньої проституції (за кордоном на сьогоднішній день “працюють” 1 мільйон 400 тисяч українських проституток).

Звичайно ж, жоден з попів-жерців культу Яхве-Іешуя ні словом, ні ділом, ні думкою не похопиться про те, що в Києві необхідно мати Святиню Української віри в ім'я мільйонів невинно убієнних в неволі, нехрещених немовлят, їхніх матерів та батьків замордованих голодоморами, війнами та Сибірами. Мусимо мати Святиню Української Рідної Віри, а не тільки синагоги, мечеті, храми єговоугодників та захоплену московськими лазутчиками Печерську Лавру з її центральною церквою Смерті, чи то пак — Успенія Христосородиці.

Але маємо те, чого не маємо.

Глибоко шануючи особисту мужність і жертовність тисяч і тисяч священників та вірних УАПЦ, греко-католиків, прихильників інших відгалужень християнства, покалічених та знищених атеїстичним більшовизмом, чи гітлеризмом, не слід забувати, що сотні літ перебування в силовому полі біблійного талмудизму зробили їх нездатними самостійно оцінювати реальний стан речей. Вони просто були і є приреченими постійно обдурювати себе і свій народ.

В цьому і полягає історичний трагізм юдохристиян і їх провідників.

А може це така їм кара господня за тисячолітнє прислужництво єгово-обраним.

Ніколи, ні в яких проповідях не розповідали і не розкажуть ієрархи церкви своїм служителям та прихожанам про те, що історія біблійного Єгипту, Асирії, Персії, Риму, якраз і є сценарієм всіх українських катастроф, голодоморів, колективізацій, приватизацій та інших антинародних перебудов останнього тисячоліття, особливо ХХ ст. Жерці Ісуса-Іешуї нізащо не додумаються біблійний Єгипет, який буцімто спасав Йосип Іакович, і, завдяки такому спасінню, від Єгипту залишилися ріжки та ніжки у вигляді осиротілих пірамід та ієрогліфів, порівняти з сучасним Китаєм, якого, слава Богу, ніякий іудей поки що не спасав, завдяки чому вічний китайський народ за вічною китайською стіною досяг практичного безсмертя. А може, все-таки, у деяких жерців Ісуса-Іешуї заговорить сумління і душі їхні охопить непроханий жах прозріння, коли вони звернуть увагу на тотожність не тільки імен двох тезок Йосипа Іаковича і Йосипа Вісаріоновича, але й на тотожність їхніх дій стосовно знищення голодомором українців та єгиптян? Чи не тому таке змогло відбутися, що семінарист Сосо (він же товарищ Коба) при допомозі єговообраних соратників ретельно наслідував приклад суспільної “діяльності” свого біблійного тезки, еднаючи юдохристиянізм і комунізм на практиці? Жерці Ісуса-Іешуї безпристрасним тоном розкажуть вам, як січовий священник пан Сокальський при ліквідації Січі Запорізької приклав максимум зусиль для стримування відсічі козаків проти віроломної агресії москалів. А що тут такого? Всякий жрець Яхве-Іешуї зобов'язаний свідомо наближати виконання головної цілі біблії, яка згідно з “одкровенням Іоана”, полягає в організації кінця світу для всіх крім 144 тисяч єговообраних з 12 колін Ізраїлевих (12x12 тис.). От піп Сокальський і організував запорожцям кінець світу. Не вони перші. Але ніякий жрець Яхве-Іешуї не розтлумачить своїм прихожанам, яку мету, які цілі переслідують єговообрані, виконуючи 613 Законів Мойсея.

Наведемо лише один з цих Законів, “Закон №24” опублікований в брошурі “Сто законів из талмуда” видавництва “Витязь” за 1998 рік:

“Когда еврей держит в своих когтях акума (в халдейском оригинале стоит выражение ма аруфия, т.е. обдирать, беспрестанно обманывать, не выпускать из когтей) тогда дозволяется и другому еврею ходить к тому же акуму, ссужать ему в долг и, в свою очередь, обманывать его, чтобы акум, наконец, лишился всех своих денег. Основание в том, что деньги акума — суть добро никому не принадлежащее, а первый, кто пожелает, тот и имеет полное право завладеть ими.”

Хіба це не схема, користуючись якою всілякі “міжнародні” фонди та “рідні” правителі обдирають українців?

Звичайно ж, навіть вивчивши напам’ять цей і подібні йому “закони” єговообраних, жерці Яхве-Єгошуї всеодно будуть учити безталанних “акумів” — тобто юдохристиян українців: “Віддай останню сорочку і молися на своїх ворогів”. Останню сорочку вже віддали. Залишилося віддати лише “нікому не принадлежащую” рідну землю. Тож чи слід дивуватися з того, що у нас — мрії, в єговообраних — закони; в нас “какая різниця”, в них, завдяки нашій дрімучості — однозначний прибуток; в нас — ваучери, в них — банки; в нас — колорадські жуки, в них — Гавайські острови; в нас — інфляційні купони; в нас — вивернуті товариствами з необмеженою безвідповідальністю кишені; в нас безробітний і безпросвітний завтрашній день...

Хто на що націлений, той те і має!

Але пригадаймо: Великий індійський Віщун і пророк Махатма Ганді сказав індусам слово істини. Вони за ним пішли і перемогли, бо він був їхній — Кров-від-Крові, Плоть-від-Плоті, Дух-від-Духу. Бо їх не розділяло чужовір’я.

Такий Володимир Шаян для українців. Він наш Пророк і Віщун ХХ сторіччя. Чи гідні ми його вогню святого?

Приклад Чечні показує нам, що для перемоги ворога простого Духовного Меча не досить. Потрібен Духовний Гранатомет, який би руйнував духовні бастіони ворожої ідеології. Потрібен Духовний Напалм, який би випалював з українських душ рабську психологію. Таким Духовним Напалмом повсталала відроджена Володимиром Шаяном Віра Предків наших. Одноіменна книга розповідає нам сама про себе і про автора:

“Суверенність — це перш за все Морально-Ідейна Самовистачальність Нації. Небагато націй світу здійснило цю високу місію. Але звідси також зовсім ясний висновок, що визнання чужого морально-ідейного авторитету є запереченням моральної суверенності нації.” (“Віра Предків наших”, с. 764)

“Чи ще будемо сперечатися, як називати нашого Бога?”, — питає Володимир Орден Бога Сонця і відповідає, — “Слово Бог означає Той, що розподіляє ЩАСТЯ, ДОЛЮ, ДОБРО, БАГАТСТВО; ДОБРИЙ БАТЬКО!”

НАШ ДОБРИЙ БАТЬКУ, сьогодні Ви вже не самотні. Доля Нації — це об'єднаний результат діяльності кожного з нас, твоїх синів та дочок. Рушаймо шляхом освітленим Ранковою Зорею Володимира Шаяна і перемагаймо.

Це шлях до спасіння.

21.04.1998 рік

ВІРШІ

ЄГОВО, ЛІЗЬ ДО САРКОФАГУ

Єгово, бійся свідків давнини!
Тебе Чорнобиль меле вже на порох,
Але волають жертви з далини,
І кожна з них – твій найлютіший ворог
Єгово, бійся свідків давнини!
Ти винищив розумних єгиптян,
Ти зруйнував сади Семіраміди,
Червоношкірих здав у небуття...
І вищу правду свідчать піраміди,
Що знищив ти не тільки єгиптян.
Де елліни, де скіфи, гали де?
Де камчадали, де могутні кельти?
Де римляни? – Лише пільма гуде;
Лише белькоче Лети чорна дельта.
Де елліни, де скіфи, гали де?
Кого твої “спасителі” спасли?
Кого твоє порятувало слово?
На місці Раю злигодні зросли
Бо ти не Бог. Бо ти лише Єгова.
Кого твої “спасителі” спасли!?
Спасенні ті, кого ти не спасав
В Японії, в Індусах, у Китаї...
А той, що розіп’ятий воскресав,
Нехай, як хоче, глобус обертає.
Спасенні ті, кого ти не спасав.
Проти Єгови свідчить саркофаг,
Еквівалент Содому та Гомери.
Та знов Єгова вказує нам шлях
Від катастрофи до голодомору.
Про чорну змову свідчить саркофаг.
Здається вічним антибожий хід
Йому нема здається противаги.
Але, Єгово, шлях від пірамід
Тебе також привів до саркофагу.
Агов, Єгово, бійся пірамід,
Агов, Єгово, лізь до саркофагу!
(1996)

ЛОКАЛІТИ

Перевтомлена магма шукала у надрах проходу,
І, прорвавши прохід локалітом стріляла в zenit.
Застрягав локаліт, затикаючи магму та воду,
У підземнім котлі добавляючи гейзерам гніт.
Булькотіла вода і шампаном тікала від магми,
І шкварчав конденсат, і породу жував мінерал,
І тремтіли в землі, наче в лоні майбутньої мами,
Кабарда і Чечня, Карачай, Дагестан і Дар'ял.
Племена, племена – кімерійці, алани, арійці, –
Хоч кочуй, хоч воюй, хоч незайману землю ори.
І, мов юний Бескид, на рівнинах звелись українці
І вогненно-небесні в zenit підняли прапори.
І лягали кістьми, і платили криваву данину,
І сікли ворогів, і тягнули тяжку борозну,
Тільки враження є, що данину по нинішню днину
З України стяга каганат у хозарську казну.
Тільки враження, що Українці, як ті локаліти,
І між них тумани і загати на вражій межі.
Тільки враження, що ми чужої мети сателіти, –
Стоїмо при шляхах, де шкварчать мерседеси чужі.
Аксіоми прості видаєм за складні теореми.
Найдорожче добро до хозар утіка з-перед вій,
І в начальство своє ми злодюгу-хозара беремо,
І найкращих красунь – до хозара на конкурс повій.
А тим часом Кавказ землетрусами трусить Європу.
Гей, Іване Франко, ти, здається, вважав навпаки.
Чорноморський прибіт незабаром наварить окропу
І, можливо, тоді пригадаєм, що ми козаки.
І, можливо, тоді в нас прокинеться дух Святослава,
Запалає в серцях наших вічний Дажбожий вогонь,
І поверне собі назавжди Українська Держава
Все, що з неї зіврав каганат по сьогоднішній день.
(1992-1996)

РОКСОЛАНА

Не потрібна орда, не потрібні набіги Османа,
Не потрібен полон, КГБ чи гестапівський штаб! –
Добровільно втіка з Батьківщини дурна... Роксолана
В мусульманський гарем чи в раби до нацмена, хоча б!..

Бо не знає взірця Рожаниць і Праматері Лади;
Бо не зна Заповіт і Закон Українських Богів,

І з дитинства руша в манівці без пуття, без поради
На смертельну ганьбу, на потіху тяжких ворогів!

Та ніякий Христос, ні Марія її не рятує;
І ніякий козак, ні Архангел її не спаса,
Тільки з отрочих літ сутенер за дівчиськом пантрує
І хлібами батьків як телицю її випаса!

І настане пора, і настане злощасна хвилина –
Буде зроблено так, ніби рабства хотіла сама;
Буде зроблено так, що зламається, наче билина,
На голгофі знущань, розіп'ята вітрами всіма!

3. І в безумстві журби, в наркотичнім тумані омани;
В залізяччі арен чи в колоні хрестатих сутан
Рідна мати раби упізнає свою Роксолану –
На панелі віків, посеред українських путан.

НЯ ВІКІВ

Вогнедарові присвячую

Не торкнувши струни, не продовжити пісню Бояна,
Не здобути звитяг в бойовищах за Тьмутаракань,
Не загоїти ран, не пройти крізь тумани обману,
Не торкнувши струни, не здолати гірких нарікань.

Не торкнувши струни, не навчитися величі духу;
А здолавши біду - не вловити могутності мить.
Не торкнувши струни, не відчуті всесильності руху,
Не торкнувши струни, пам'ять Роду в душі не щемить.

І стадам новоліть затуляє легенда легенду,
І біблійна брехня забамбулює розуму суть,
Бо на тисячу літ Коляду ув'язнивши в календи,
Наокола "голгоф" українців хозари пасуть.

І навколо розп'ять у кадильному димі попівства
Алілуйний дурман проповідують людям драчі,
І затьмарює зір звичайнісіньке шулерське дійство,
І юдей-олігарх викрада у Фортуни ключі.

Як в наперстковій грі, де жлоба обдеруть до сорочки,
Де ні зла, ні добра, а лише примітивний обман...
Замовкають пісні про весняні сади та ставочки -

Починаєм з нуля, як заведено часто в слов'ян.

Тож почнімо з нуля у Сварожому Колі могутнім,
Де орійська луна Слава месників-захисників,
Де життя, як струна між минулим напнута й майбутнім
Не торкнувши струни - не збагнути відлуння віків!

ІДУ НА ВИ

Минувшина велична та кривава
Для щастя не кувала нам підків, –
Згадаймо, браття, князя Святослава
І подвиги язичницьких полків.

Нова Доба – нові знамена мають...
Вогненна Славо, думою тривож!
Славетні мертві сорому не мають!
Живі також! Живі також!

Ми не шукаєм золотого руна.
Усе, що маєм, – з ґрунту та з рос.
Ми присягнули Велесу й Перуну,
Що досягнемо величі Русі.

Заграва волі нашої сіяє,
І годі вже жалітись на жалі! –
В Переяславці, місті на Дунаї,
Середина славетної землі!

Своїх сестер ми не здамо в гареми;
Своїх братів ми визволим з галер!
Ми Правду від обману відокремим
І від химер! І від химер!

Ще сурем засурмить дзвінкоголосся;
Ще війську не забракне голови! -
Ми Святославів поклик чуєм досі:
Іду на Ви! Іду на Ви!

Замружить очі хай ляклива челядь,
Коли на схилах вічного Дніпра
Хазарського притиснем казначея:
“Віддай все, що за сотні літ накрив!”

Ще сурем засурмить дзвінкоголосся;

Ще війську не забракне голови! -
Ми Святославів поклик чуєм досі:
Іду на Ви! Іду на Ви!

ЗОРЯНІ МОСТИ

Без рідних заповітів, без мети
Століттями минали покоління...
Кого бороти та куди іти, -
Не наше диктувало нам сумління.

І Всесвіт весь над нами кепкував,
Як ми зійшли з космічної дороги,
Бо каган Володимир заснував
На лихо нам хрестаті синагоги.

Та ми відновим Зоряні Мости,
Але не під егідою Давида.
Кого бороти та куди іти, -
Підкажуть нам закони Світовида!

І вже не подолає нас ніхто
З усіх на світі найпідліших націй,
Хоч вороги додумалися до
Приватизацій-колективізацій.

Вони Христом не заморочать нас,
Нащадків Берестечка та Базара,
І братній клас не нацькують на клас
Під проводом бандюги-комісара.

Бо ми відновим Зоряні Мости,
Але не під егідою Давида.
Кого бороти та куди іти, -
Підкажуть нам закони Світовида!

СОНЕТ РІДНОВІРА

Крізь тумани чужого віровчення
Крокує Український Рідновір.
Ходім за ним до сяйва рідних зір!
Ходім за ним, неграмотні та вчені!
Ходім з проваль за перевали гір,

Оббріхані, затуркані, нечемні,
Старі й малі, самотні й наречені, -
Вилазьте з юдо-християнських нір!
Мов день єдиний - тисячі років...
Учора ще ми військом Святослава
Бороли хижу лють кочівників,
І наша слава їх пече, мов лава.
Тремти, ерусалимський звір! -
Тебе скасує скоро Рідновір!

ВИРУЧАЙМО КОЗАК КОЗАКА

Українці – ми публіка чемна,
І тому в нас панує лихвар.
А нахабна брехня чужоземна –
Це для нас наймодніший товар.

На життєвій дорозі до моргу
Нас веде псевдоправда сліпа:
Ми міняєм попа на парторга,
А парторга ізнов на попа.

Нам обман – як на чоботи вакса,
Як лампаси на сині штани.
Ми міняєм Ісуса на Маркса,
Нам обидва – ікони вони.

Нам потрібні гареми турецькі,
Бо куди ми здавали б сестер, .
Поки хитрі юфи та жванецькі
Обхохмили нас, наче тетер?

Ніби й справді для того з народу
Лився поту кривавий потік,
Щоб який-небудь зайда-заброда,
Обшахраївши націю, втік...

На козацькім, на ріднім просторі
Бусурман демонструє нам честь:
Він залазить на Київські гори,
Він будує на горах мечеть...

Навчання нам до м'якого місця, –
Ми не хочемо вчитись, хоч плач.
Нам би дрантя з чужого охвістя

Та на шию чужий налігач.

Обдеруть нас хай банки та трасти,
Бо для того й існують вони.
А дозволять нам трішечки красти –
Ми щасливі тоді, як слони.

Без чужинця не зробимо кроку, –
Служим вірним йому холуєм,
А якщо і народим пророка, –
Ми негайно його продаєм.

Не потрібно нам Рідної Віри,
Не потрібен прадавній обряд...
І тому нас жеруть бузувіри
Цілу тисячу років підряд.

Але навіть беззахисні вівці
Чують нюхом ходу хижака.
Схаменіться, брати українці,
Виручаймо козак козака!

І громи розумової битви
Виб'ють клином безвиході клин.
І збагне рятівні алгорифми.
Української матері син.

ЛЮБІТЬ УКРАЇНЦІВ

*“Кохайтеся, чорнобриві,
Та не з москалями,
Бо москалі – чужі люди,
Роблять лихо з вами...”
(Т. Шевченко)*

Одягнімо нові вишиванки
І на свято зберімося всі
Українці, слов'яни, слов'янки –
Вірні діти святої Русі.

Даймо долю дитині та жінці,
Щоб нас вічно беріг оберіг
Українців любіть, українці! –
Не любіть воріженьків своїх.

Щоб наш рід процвітав, як барвінок,
Між красотами гір та угідь,
Українці, любіть українок
І лише українців родіть.

Вороги наші близькі й далекі
Не вженуть нас в чужу колію,
Ми не щезнем, як в небі лелеки,
Поки любим родину свою.

Щоб дзвеніли в кишені червінці –
Молодята, часу не губіть.
Українки, любіть Українців
І лише українців родіть!